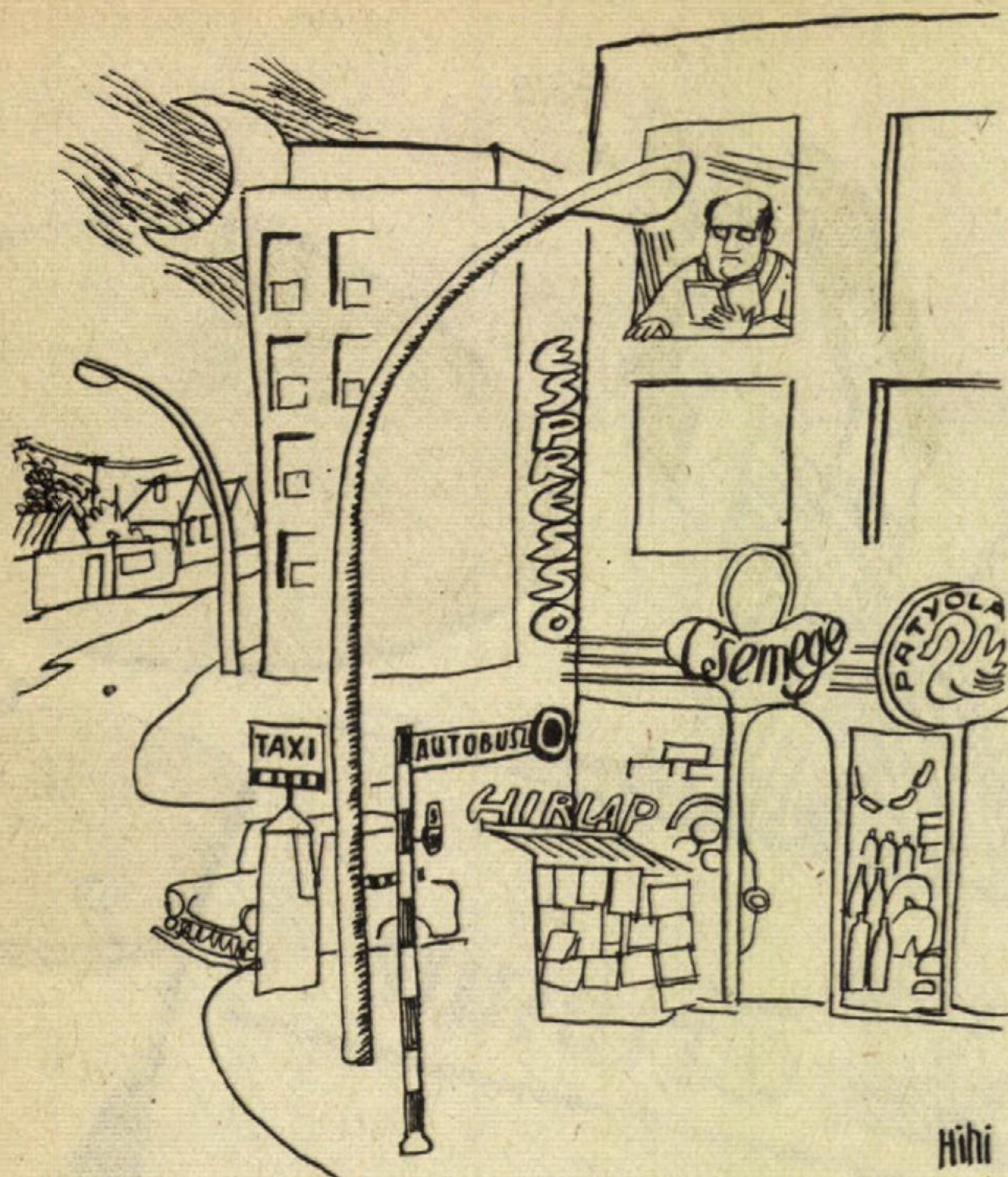
XXII. évfolyam 44. szám | Ára: 1 forint | 1966. november 3

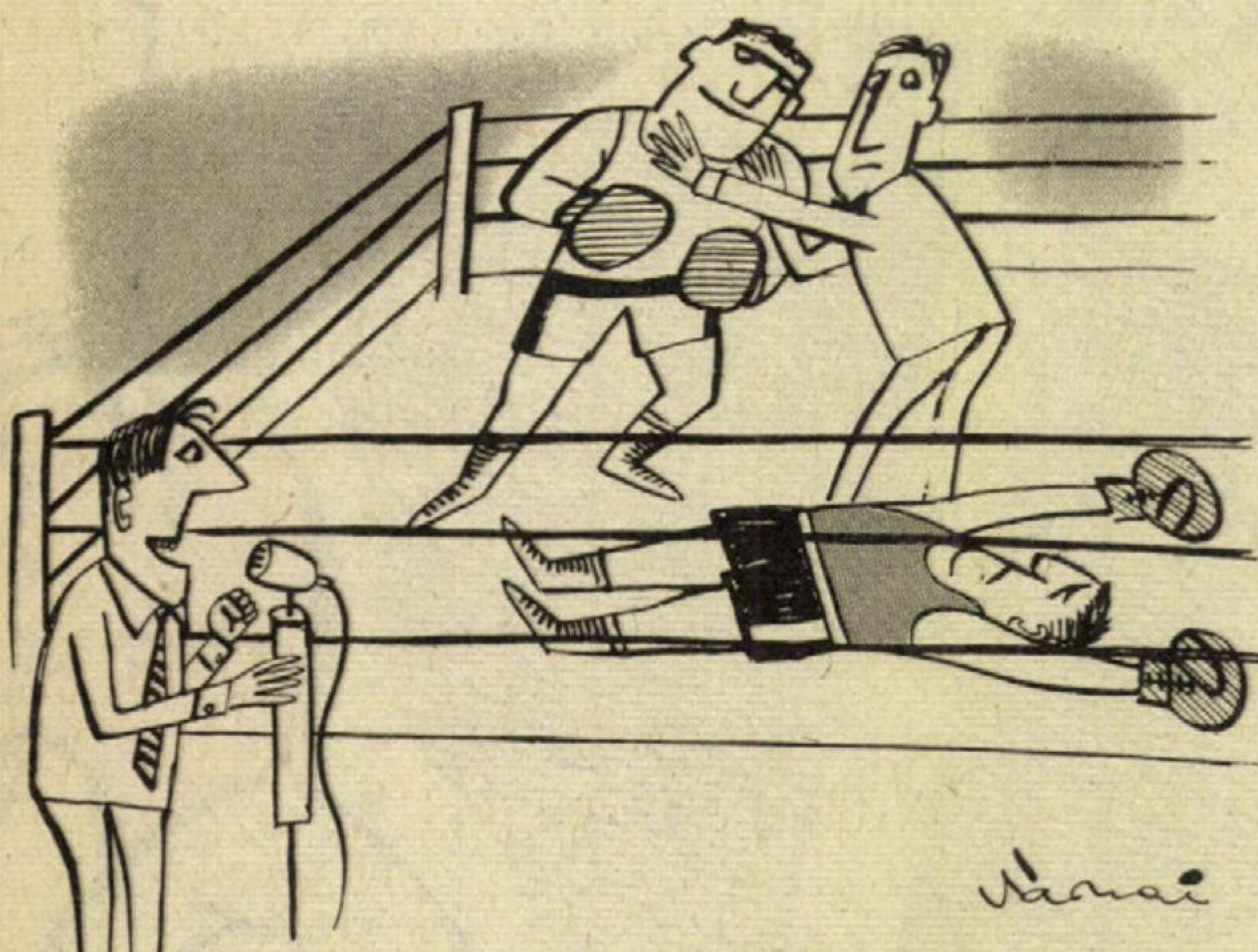
Erdei Sándor rajza

– Pedig de jól jött volna, mikor az ember annyit költ a háborúra...

Befolyásos ember

Hivatalos szöveg

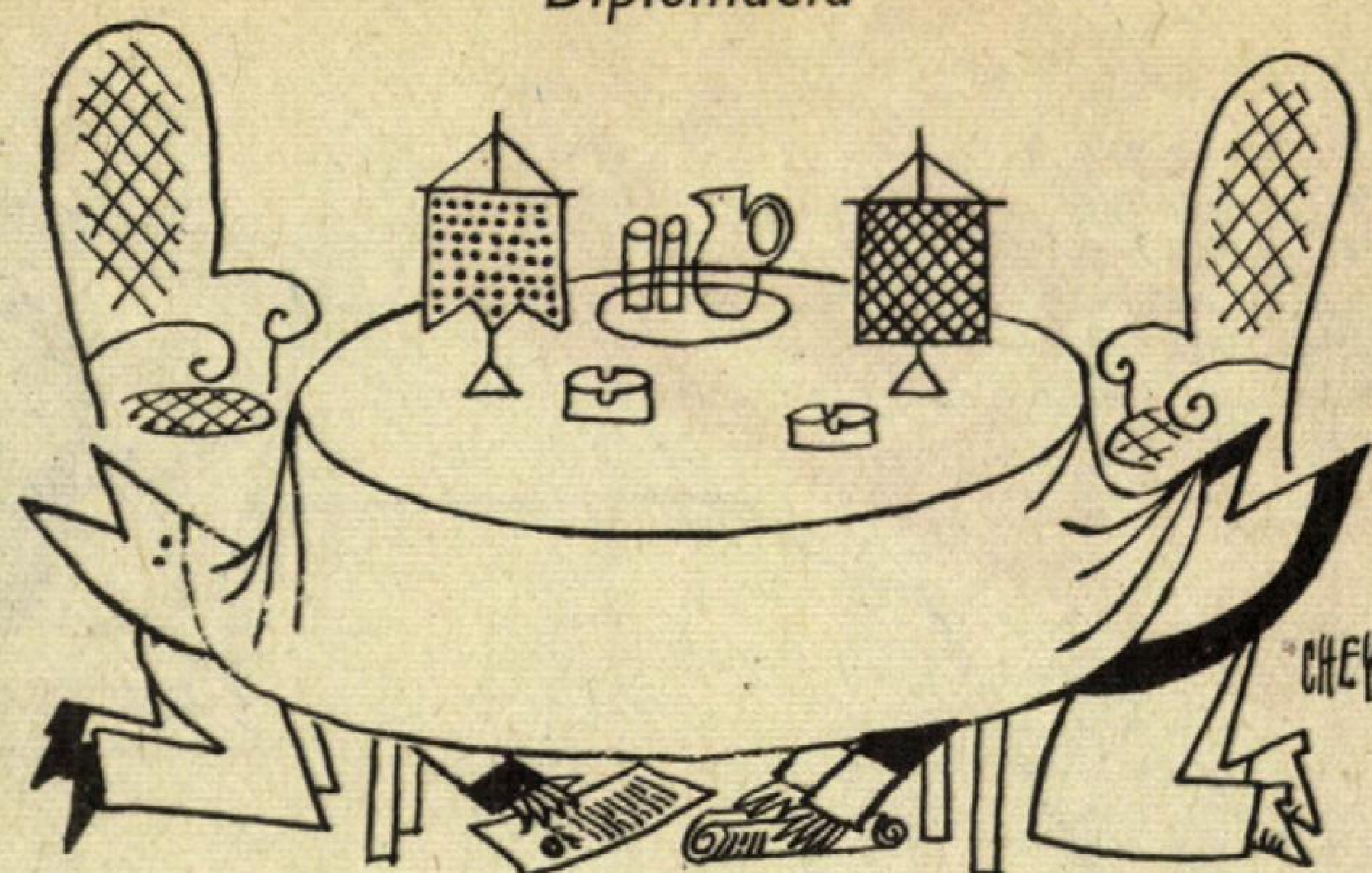
– . . . a találkozó szívélyes, baráti légkörben zajlott le.

Irodalmi kávéház

– Kérlek szépen, nem tudnál nekem kölcsönadni egy babérlevelet a következő kitüntetés-osztásig?

Diplomácia

Titkos tárgyalás

a RÉM

Kopogtattak. Ajtóm küszöbén tagbaszakadt, borostás állú, villogó tekintetű férfi állt:

– Néhány percig szeretném zavarni önt, ha meg nem sértem.

– Jöjjön beljebb. Miről van szó? – kérdeztem mérsékelt kíváncsisággal, nem túl előnyös külsejű látogatómtól. A férfi nehézkesen meghajolt és recsegő hangon ennyit mondott:

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Zebergényi Géza vagyok, a környék réme.

– Örvendek.

– Uram, én esténként az italboltban két-három embert megpofozok. Időnként belekötök gyanútlan utcai járókelőkbe. Rettegnek tőlem a házban is, ahol lakom. Én vagyok Zebergényi, a félelmetes. Szegény feleségemet időnként tettleg bántalmazom. Most, mondja, mi a véleménye rólam? – ragadta meg zakóm gallérját.

– Kérem, így első benyomásra csak a legjobbakat mondhatom önről – válaszoltam egérutat keresgélve.

Látogatóm most kicsit meghatottan suttogta:

– Az igazság az, hogy én tulajdonképpen egy csendes, magamba zárkózott ember vagyok. Mégis kénytelen vagyok garázdálkodni. Mindennek az az átkozott hiúságom az oka. Kérem szépen, én nem születtem tehetséges embernek. Soha nem lehet belőlem híres színész, író, zenész, tudós. De amikor olyan csodálatos, ha az ember olvashatja a nevét a lapokban, meg fényképeket is közölnek róla. Tessék nézni, elég jó sajtóm van – rántott elő a zsebéből egy papírköteget. – Eddig kilenc alkalommal szerepeltem a sajtóban, a garázdaságommal foglalkoztak. Még fényképes riportot is csináltak velem. Az egyik kép verekedés előtt ábrázol, a másik verekedés után. Legboldogabb napom volt, mikor a televízióban is szerepeltem, egy bűnügyi riportot készítettek velem. Képzelje, egész totál közelből vett az operatőr. Eddig ez volt a legnagyobb sikerem.

– És miben lehetnék a szolgálatára? – érdeklődtem türelmetlenül.

– Szeretném, ha ön is írna rólam valamit. Tessék, mellékelek egy előnytelen fényképet is. Minél ellenszenvesebb fickónak tetszik majd leírni, annál jobban örülök. Kell egy kis reklám az embernek. Megteszi, vagy pedig . . .?

– Természetesen. Majd írok valamit. Legyen nyugodt, goromba, utálatos alaknak fogom lefesteni.

– Hálásan köszönöm – egy pillantást vetett az órájára. – Te jó ég! Elkéstem. Nekem nyolc és kilenc között garázdálkodnom kell. Volt szerencsém!

Pillanatok múlva már hallottam az utcáról recsegő hangját:

– Micsoda? Szidod az anyámat?!

Galambos Szilveszter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

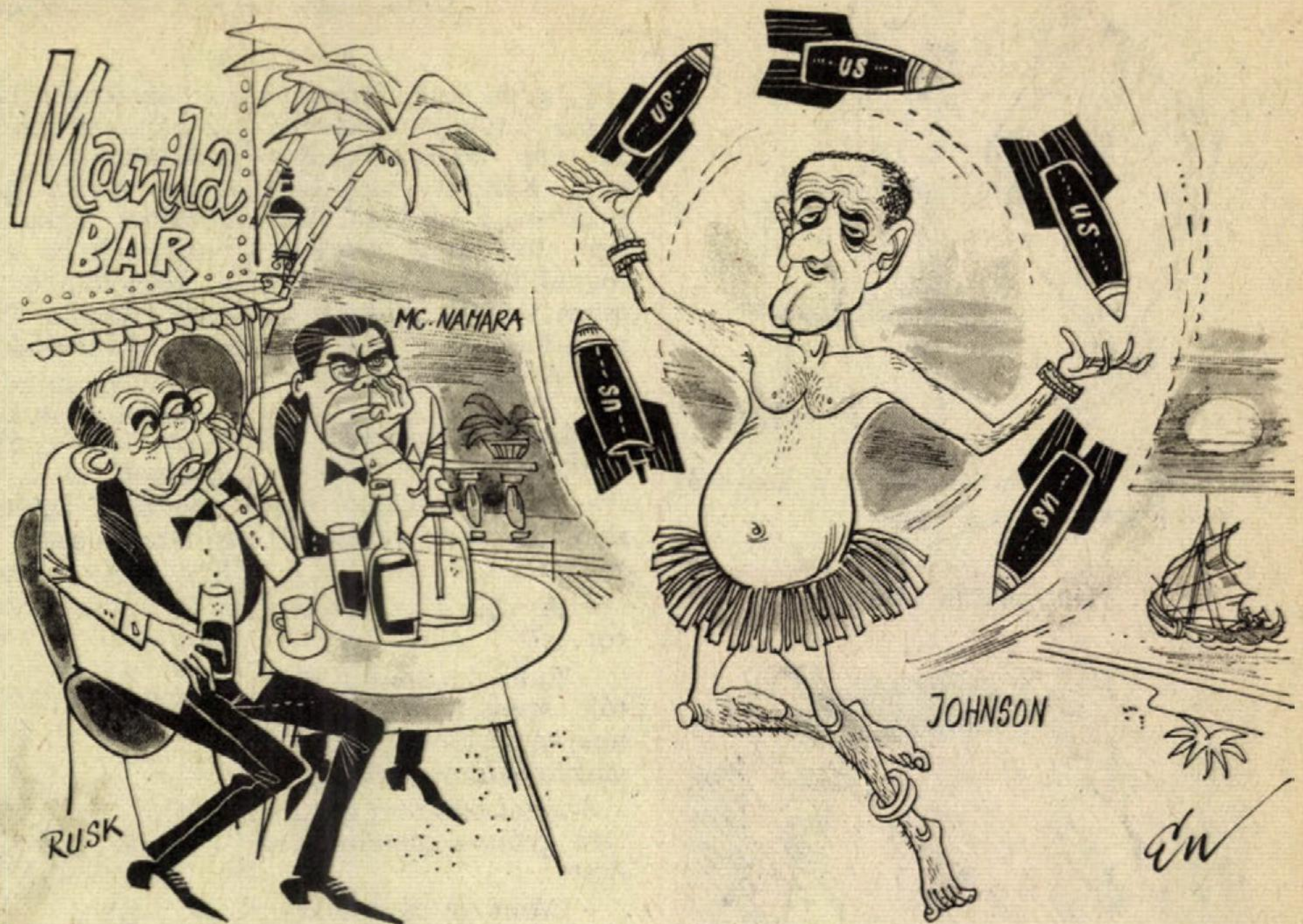
HULL A VAKOLAT!

Fél évvel ezelőtt már szóvá tettem e hasábokon a VII., Alsóerdősor utcai új iskola tervezési és kivitelezési hibáit. Nem sokkal a cikk megjelenése után egy bizottság is megjelent az iskolában, szemrevételezte a fölsorolt hibákat, és azok egyikét-másikát ki is javíttatta. Nyilván ennek is köszönhető, hogy az iskola állaga a nyári szünetben nem romlott tovább. Ám nem sokkal a tanítás megkezdése után a földszinti hall mennyezetének vakolata mintegy négyzetméternyi felületen levált, s kis híján balesetet okozott. A pedagógusok és a tanulók szülei azóta is aggódnak: mikor és kinek a feje fölött folytatódik majd a vakolat önkényes távozása? Ideje volna, hogy ha az építési és tanácsi szervek az iskolára fordított 12 millió forint után a fennálló baleset veszélyre is fordítanának némi figyelmet. Alig hisszük, hogy a mai fejlett közlekedési viszonyok mellett ne lehetne odatalálni az amúgy sem eldugott iskolába — hiszen a fényképészek például mindig odatalálnak!

(kaposy)

Népszerűtlen produkció

Endrődi István rajza

Irodalmi levél

A stockholmi repülőtér vendéglőjében asztalszomszédom, egy kitűnően öltözött, ismeretlen svéd úr váratlanul megszólít:

– Uraságod író? Magyar író...? Hallottam, ahogy a hivatalnok felolvasta az útlevele adatait...

– Igen, az vagyok...

– És van önöknél konjunktúra... már úgy értem... money...

– Hát... igen...

– De Nobel-díjra nincs kilátás...

– Arra aligha... tudja, sok az író, a Nobel-díj meg kevés.

– Értem. Tudja, hogy én ismerek egy Nobel-díjas írót... svéd... – megmondja a nevét – tulajdonképpen gyerekkori barátom... nagy hecc volt, amikor megkapta a Nobel-díját...

– Biztos örültek... ünnepelték, bankett meg...

– Ó, nem... nem ilyesmi... tudja, koldusszegény diákok voltunk, akkor kötöttünk barátságot... megosztottam vele minden garasomat, még néha a keserves albérleti szobámba is befogadtam, a díványomra... Aztán pénzt kölcsönöztem neki, nekem is kevés volt, de én valahogy jobban gazdálkodtam, így hát előleget tudtam adni arra a vacak ösztöndíjra, amit ő csak a jövő hónapban kap meg. Persze hogy akkor aztán visszakértem. Előfordult, hogy valami kis kamatot is, dehát tudja, hogy van az, az ing közelebb van az emberhez, mint a kabát... Ezért-e, másért-e, talán meg is orrolt. Tény, hogy aztán elszakadtunk egymástól. Én az ingatlanszakma felé orientálódtam, nem is egészen siker nélkül, az én cégem a legnagyobb forgalmat bonyolítja le Saltsjöbadenben. Itt van a cégkártyám, bár nem hiszem, hogy uraságod ingatlant akar errefelé vásárolni, de hát, esetleg valamelyik barátja... sohase tudhatja az ember... Szóval elkerültünk egymástól, néha hallottam róla, hogy írogat, néha egy-egy könyvét is láttam valamelyik kuncsaftom könyvespolcán... aztán egyszerre becsapott a mennykő: a Svenska Dagbladet öklömnyi betűkkel hirdeti, hogy megkapta a Nobel-díjat.

– Persze azonnal gratuláltam neki. Egy szívhez szóló levélben emlékeztettem, mennyire együtt voltunk ifjúságunk idején, hogy én milyen nagymértékben támogattam, segítettem őt, emlékezzék csak vissza, olyan áldozatkész barátja, mint én, egy se volt, ha én nem vagyok, talán el se jut a világhírhez stb.... Nem azért figyelmeztettem erre, mintha kérni akarnék valamit, csak éppen megemlítem, hogy kínos helyzetben vagyok, ez a Volvo-kocsim már dögrovás on van, kétezer dollár ráfizetéssel most kaphatnék egy Cadillacot, alkalmi vétel. Mi az neked, pajtás, kétezer dollár! Alig több mint 1 százaléka a díjnak. Előre is köszönöm. Legjobban szeretném, ha találkoznánk, és személyesen vehetném át, megszorítva azt a derék kezedet, amelyik azt a sok szép könyvet írta.

Szünetet tartott, új cigarettára gyújtott és mosolyogva nézett rám.

– És elhozta a kétezret?

– Dehogy hozta, a fenét hozta. Hosszú levélben válaszolt. Sose hittem volna, hogy az a finom író annyi vaskos gorombaságot ismer és le mer írni. Legorombított, aljas uzsorásnak nevezett, aki megkeserítettem ifjúságát, aki télvíz idején kizavartam a lakásból, azóta van reumája. És hasonló marhaságot. Négy oldalon át köpködött. Azzal zárta, hogy csak azért nem küldi bélyeg nélkül a levelet – biztos megpukkadnék zsugoriságomban, hogy büntető-portót kell fizetnem –, mert lehetséges, nem veszem át a levelet, márpedig ő okvetlenül fejemhez akarja vágni az igazságot.

– Szóval alaposan leégette magát.

– Ugyan, ugyan. Eyvind Carlssont nem lehet leégetni. Ez a négyoldalas kézírásos levél – az ember írógépen nem tudja úgy kidühöngeni magát, mint ha kézzel ír – pontosan, kronológikusan felsorolta a nagy író ifjúságának nyomorúságos esztendeit, amelyben én állítólag nem álltam mellé. Az irodalomtörténészek számára szenzációs önéletrajz! Aranybánya volt! És különben is, négyoldalas saját kezével írt levél,

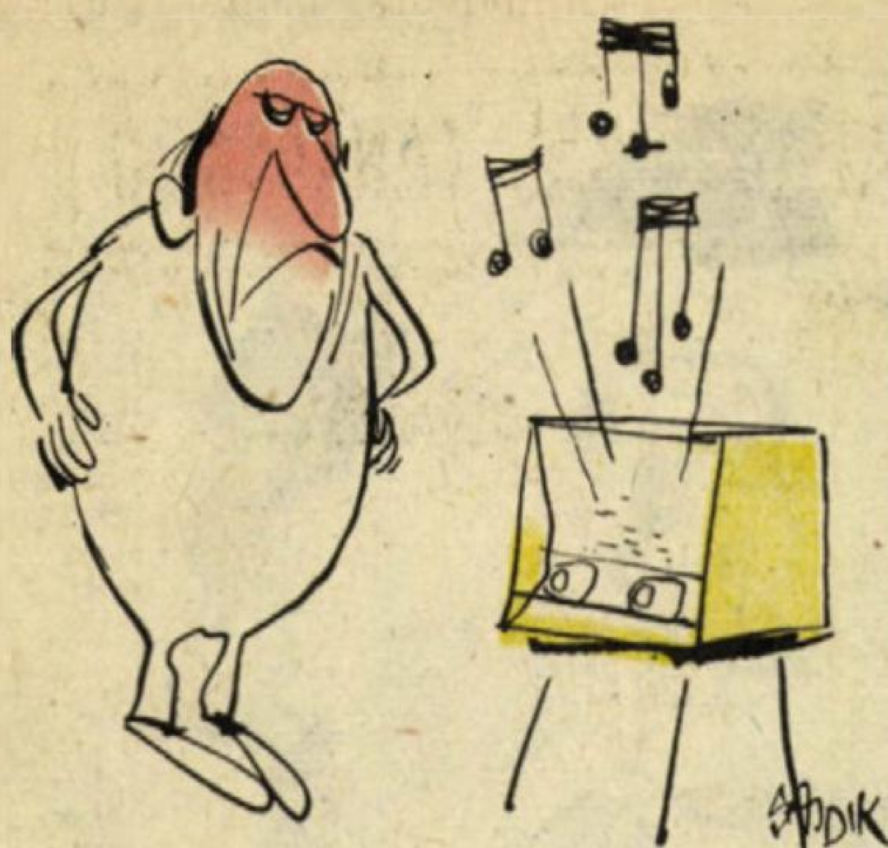

telve a nagy Nobel-díjas pornografikus szidalmaival, átkozódásaival! Ez unikum a világirodalomban! Elvittem egy gyűjtőhöz, keményen harcolt, de a végén mégis leszurkolt érte ezerötszáz dollárt. Tőle se számítottam többre. Na, az én gépem már itt van... fare well...

Jóságosan biccentett, és elegáns, tömött irattáskáját lóbálva, kisietett a repülőtérre.

Nádass József

Zene nyugdíjasoknak

– Már húszéves koromban a könyökömön jöttek ki ezek a számok!

Optimisták esőben

– Gondolja, Pista, hogy jön erre taxi? ...

Ahol még nem volt panasz ...

A sznob

MŰVÉSZET...

Egyik este, mivel a Cimbalom Kávéházat épp tatarozták, Rézmáz Kázmér meghívott sakkozni a lakására. Amikor elővette a készletét, rögtön feltűnt az elefántcsont figurák különös, finom faragása.

– A Bizományiban vetted?

Kázmér sértődötten felhorkant:

– Sven Lauriac-tól kaptam, ha éppen tudni akarod!

– A híres... izéistától...?!

– Subkoloristától. Igen, tőle személyesen. A színek varázslójától, ahogy a szakirodalom nevezi...

S azzal barátom cigarettára gyújtva mesélni kezdett:

– Mint te is tudod, a háború után hosszabb ideig éltem Párizsban. Egy montmartre-i penziócska ötödik emeletén laktam, s a vizavim épp a mogorva, öreg festő volt, Sven Lauriac. Soha senkit sem fogadott, soha senkivel sem beszélt. Az ebédjét is maga főzte. Csak délelőttönként hagyta el rövid időre lakását, amikor lement vásárolni. Az ismeretséget tulajdonképpen egy véletlennek köszönhetem. A postás tévedésből hozzám dobta be Lauriac sakkújságját. Ugyanis csupán ezt az egyetlen egy lapot járatta. Amikor átadtam neki, kicsúszott a számon, hogy én is szenvedélyes sakkozó vagyok, erre rögtön meghívott egy partira. Ettől kezdve minden este játszottunk néhány órácskát. Szerényen berendezett szobája színültig tele volt kaktuszokkal. Kicsi és nagy, gömb, hurka meg gumibot alakú kaktuszok borították be a székeket, a könyvespolcot, a szekrény tetejét. Napközben ezekkel bíbelődött.

A világ minden tájáról zarándokoltak hozzá a fiatalok, de ő, az éhenkórász, spanyolt és a dúsgazdag amerikait egyformán demokratikusan kidobta. Egy műtörténész ismerősöm elmagyarázta, hogy Lauriac-ot a subkolorizmus atyjának tartják. A húszas évek derekán a legnagyobb nyomorból és ismeretlenségből ugrott ki, hihetetlenül rövid idő alatt, merész színeivel. Tömérdek epigonja van. Rajzolni kevésbé tud, ám az ultramodernek esküsznek rá. Elmentem a múzeumba, ahol számos képét őrzik. Nem nagyon értek az ilyesmihez, azonban meglepett, hogy különc sakkpartnerem valaha miket művelt. Láttam tájképeit kék fűvel és zöld éggel, cinóbervörös aktot, s koromfekete csendéletet... Mindezek ellenére Lauriac és köztem szívélyes baráti viszony alakult ki. Esténként sakkoztunk, vagy a kaktuszairól beszélt. A festészetet tapintatosan soha egyetlen szóval sem említettem. Ma már tudom, ezért kedvelt meg valójában. De belülről sokat morfondíroztam sajátos életmódján, s végül azzal intéztem el a dolgot, hogy a lángészt az őrülttől nem lehet pontosan elválasztani, s nincs kizárva, hogy a keserű, kiábrándult Lauriac-ot is talán a kelleténél picit hevesebben csókolta homlokon a múzsa... Néhány hónapra Marseille-ba kellett utaznom, amikor visszaérkeztem, szomorú hír fogadott. Szegény, öreg Sven, a színek elnyűtt varázslója, szívszélhűdésben meghalt. Már ki is adták a szobáját egy pakisztáni diáknak. Minden holmiját egyetlen rokona, egy vidéken élő unokahúg örökölte. Rám a sakk-készletét hagyta és egy lepecsételt borítékot. A kaktuszok felől úgy rendelkezett, hogy azokat igazságosan osszák szét a penzió lakói között.

– Mi volt a borítékban?

– Egy alkalmatlansági bizonyítvány 1914-ből. A katonaorvos Sven Lauriac-ot felmentette mindennemű katonai szolgálat alól. Az ok: veleszületett színvakság.

– Na és mit csináltál az írással?! – kérdeztem izgatottan.

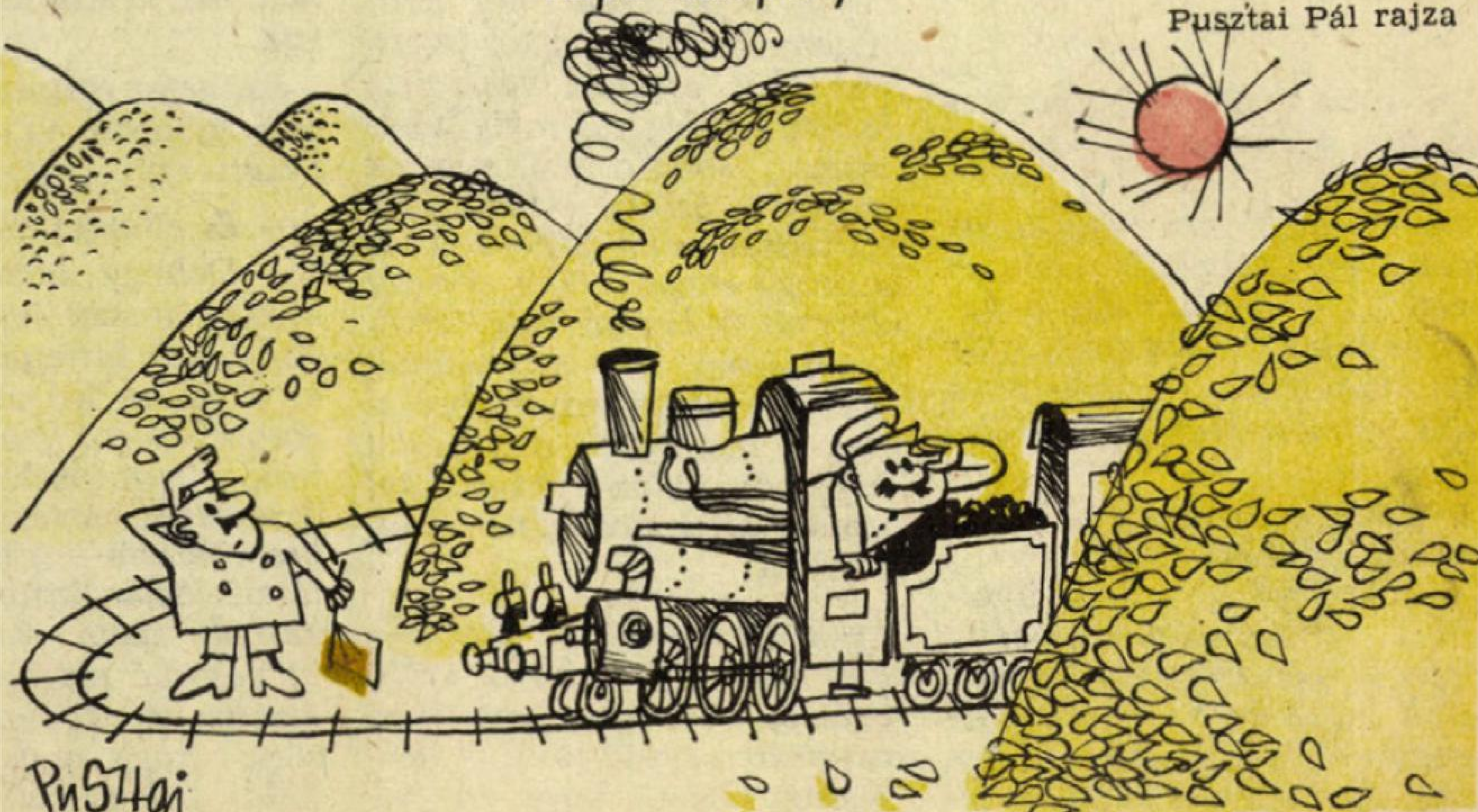
Kázmér elmosolyodott:

– Természetesen azonnal elégettem... Ennyivel igazán tartozom a művészettörténetnek...

Dalmáth Ferenc

Répa-kampány

Pusztai Pál rajza

– Vajon melyik domb alatt lehet az állomásépület?

Nehéz csomag

Bukott kormány

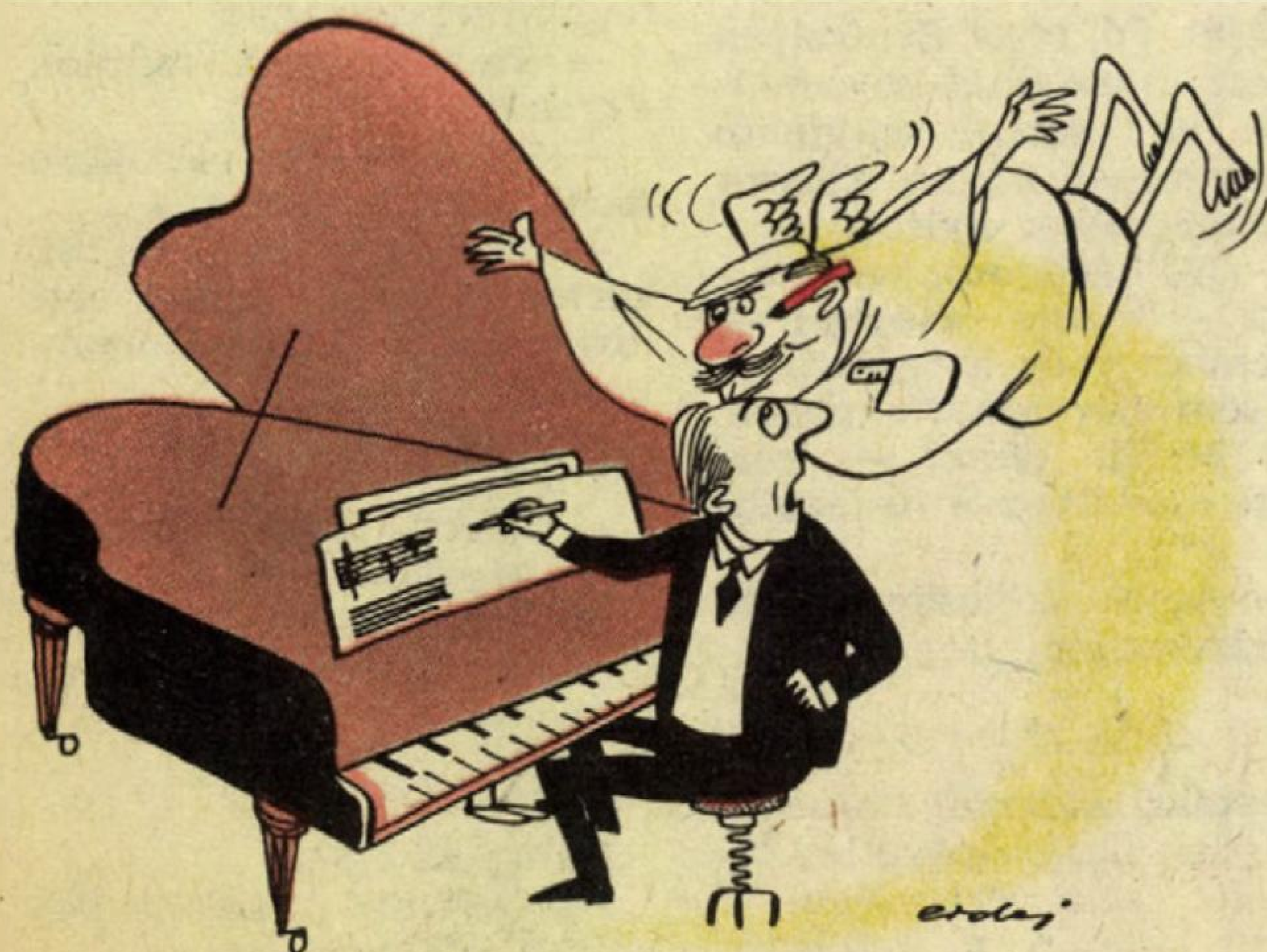
Kálmánchey Zoltán rajza

Álmatlanság

Meglepő kritika

– Mit csodálkozik? Iparosnak iparos a múzsája...

Ketten beszélnek...

— Doktor úr, magának mi a véleménye az én értelmi képességeimről?

— A lehető legjobb.

— A főnököm idiótának nevezett. Igaz, hogy csak a hátam mögött.

— Nincs igaza. Maga rendkívül okos, sőt bölcs ember. Minden szaván érezni, hogy gazdag tapasztalatokkal rendelkezik. S ezenfelül szellemes ember, aki mindig fején találja a szöget. Mit részletezzem, nagy koponya.

— És milyen a külső megjelenésem?

— Nagyon vonzó.

— A feleségem szerint szánalmas kripli vagyok.

— Nem mondhatta komolyan.

— De igen. Meg is esküdött rá.

— Fantasztikus rövidlátás! Az ön termete nem alacsony, de nem is túl magas, nyugodtan mondható ideálisnak. Az ilyen termet után fordulnak meg a nők az utcán. A járása harmonikus, öltözéke választékos, de nem vall piperkőcre. Az arca férfias, a tekintete önbizalmat sugároz. Aki magára néz, azt gondolja: íme, egy sikeres ember.

— És hogyan vélekedik a világszemléletemről?

— Micsoda kérdés! A maga világszemlélete olyan haladó, hogy mutogatni kéne.

— Sztopka elvtárs szerint én egy kispolgári nihilista vagyok.

— Ezen a rágalmon csak kacagjon. Még nem láttam embert, aki olyan dialektikusan és mélyen elemző módon ítélte volna meg a bel- és külpolitikai eseményeket, mint maga. Nekem magamnak is tűrhető a világszemléletem, de a magáé mellett elbújhat. Legyen büszke rá.

— Igaz, hogy én egy smucig fráter vagyok?

— Ki meri ezt állítani?

— A nagyobbik fiam.

— A kisebbik fiának van igaza. Maga nem smucig fráter, ostobaság összetéveszteni az ésszerű gazdálkodást a fösvénységgel. Módomban volt megfigyelni már az ön magatartását anyagi természetű kérdésekben, s csak a legjobbakat mondhatom. Ha ebben a vonatkozásban valamiért egyáltalán bírálható, az inkább a túlzásba menő nagyvonalúság és gavalléria. Ön egy szép, okos, marxista nábob, uram, ez az igazság. És aki mást mond, az vagy hazudik, vagy téved, vagy hülye.

— Köszönöm. Újra embernek érzem magamat. Remélem, őszintén tetszett beszélni.

— Méltatlan kérdés. Persze, hogy őszintén.

— Mennyivel tartozom?

— Száz forint, mint mindig.

— Tessék. És köszönöm. Néhány hét múlva ismét jövök.

— Legyen szerencsém.

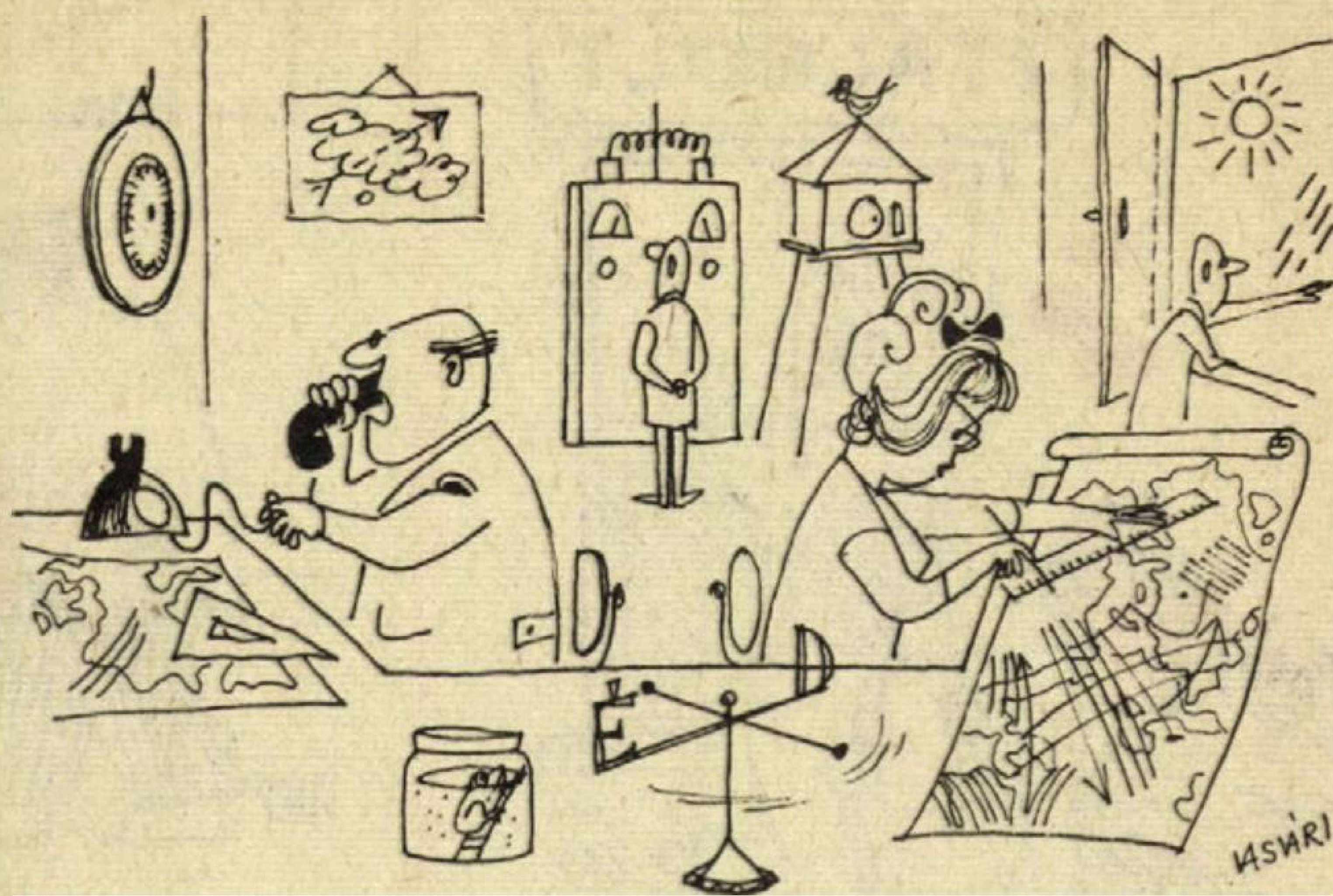
(t.)

Kezdődik a civilizáció

– Látom, unatkozol! Csöpög a csap a fürdőszobában...

A meteorológiai intézetben

– Hogy milyen idő lesz, nem tudjuk, csak az biztos, hogy az évszakhoz képest lesz...

Minden egyezik!

Elmondok egy pesti történetet. Megesett.

*

Öt év óta éltek boldog házasságban. Az asszony repesett az örömtől, amikor a múlt év végén ezer forintnál több kamatot írtak a bankbetétjéhez. A pénzt a saját keresetéből rakta félre, s már csak tízezer forintot kell összekuporgatnia, hogy együtt legyen a Trabant ára.

Mert Trabantra gyűjtött, már a házasságuk kezdetétől. Ha már gyerek nincs — legyen Trabant. Elég fiatalok, és mindketten jól keresnek. De hát még egy Trabantot sem adnak ingyen, össze kell azt rakni: a gyárban is, meg az OTP-ben is, egészen a slusszkulcsig.

Decemberre együtt lesz a pénz, és tavaszra meglesz a Trabant.

De ez az év sem decemberrel kezdődött, hanem januárral, amikor is a férj, név szerint Bedek Ernő, így szólt a feleségéhez:

— Segíteni kellene Kelemennének. Szövetkezeti lakást épít, hiányzik háromezer forintja.

Az asszony jól ismerte Kelemennét, és kedvelte is. Számfejtő volt Bedek Ernő vállalatánál.

— Adjunk neki — mondta az asszony —, mire megvesszük a kocsit, úgyis visszafizeti.

— Az fix! — jegyezte meg Bedek, és magához vette a betétkönyvet.

És magánál is tartotta.

*

Januárra jött február, aztán egymás után a többi hónap, éppen úgy, mint máskor, más években, de Bedeknének minden hónap hozott valami újat. Sőt, volt olyan hónap, amelynek minden hete hozott valami újat. Bedek ugyanis, most már szinte minden héten arról számolt be a feleségének, hogy kinek kölcsönzött az osztályon egy-két ezer forintot a Trabant-pénzből, és mindenkor megrázó színekkel ecsetelte a kölcsönkérő kartársak kétségbeejtő helyzetét.

— Rád mindig lehet számítani! — mondta némi büszkeséggel Bedekné a férjének. — Csak becsülni tudlak érte, hogy nem hagyod cserben a kollégáidat. De rosszul fizethet a vállalatod, ha minden kollégád anyagi gondokkal küzd. Már az összes pénzünk hozzájuk vándorolt.

— Jó pénz! — nyugtatta meg Bedek az asszonyt. — Mindegyikük megfizeti, kamatostul, és még örökre hálásak is nekem.

Október elején már együtt lett volna a pénz a Trabantra — ha együtt lett volna, és ha lett volna Trabant. Aztán meglett volna a Trabant, és kellett volna a pénz, de Bedeket váratlanul áthelyezték a vállalat egyik vidéki telepére, kétszáz kilométerre Budapesttől.

— Két hét múlva utánam jössz — biztatta az asszonyt Bedek, amikor elutazott. Az asszony vigasztalan volt: se férj, se pénz, se Trabant, minden a feje tetején áll, valamit tenni kell. Bement a férje vállalatához, a központba, a liftben még egyszer végigolvasta az adósok listáját. Jó, hogy Ernő ilyen precíz: huszonhat név, mellette az összeg, majdnem negyvenezer forint. Először Kelemennéhez nyitott be.

— Ne haragudj, kellene a pénz — kezdte zavartan —, az ember még a saját pénzét sem szívesen kéri vissza.

— Miféle pénz? — kérdezte csodálkozva Kelemenné.

— Amit kölcsönadtunk. A háromezer...

*

Hamar kiderült minden. Bedek listája egyetlen fityinget sem ért. Nem ő adott kölcsön a kollégáknak, hanem azok adtak neki kisebb-nagyobb összegeket. Még az igazgatójának is tartozott.

— Mert nálunk jó a kollektíva! — dicsekedett az asszonynak Bedek főosztályvezetője.

— Ezért is helyezték vidékre? — kérdezte Bedekné, amikor az első meglepetésből magához tért.

— Ő kérte, hogy helyezzük át.

— De miért?

— Ha szabad őszintének lennem: úgy tudjuk, Pirike miatt, de a világért sem szeretnék önnek fájdalmat okozni.

— Már nem okoz! Ki az a Pirike?

— Itt dolgozik a szomszéd presszóban, húszéves, koromfekete és nagyon csinos.

— Elképesztő! — sziszszent fel az asszony. — De mikor és hol találkoztak? Minden este nyolcig túlórázott a férjem...

— A Pirikével, de nem itt a vállalatnál. Öttől — nyolcig: pontosan stimmel. Pirike is ötkor lépett le a presszóból. Kivéve hétfőt...

— Ez is stimmel. Hétfőn már ötkor hazajött.

— Tetszik látni, minden egyezik!

— És persze Pirikére ment a Trabant ára is...

— Meg az is, amit tőlünk kért kölcsön... Telket vett Pirikének a Duna-kanyarban.

— Most fegyelmit fog kapni?

— Miért kapna fegyelmit? Magánügy. Egyébként kitűnő munkaerő. Majd letörleszti, amivel tartozik és kész.

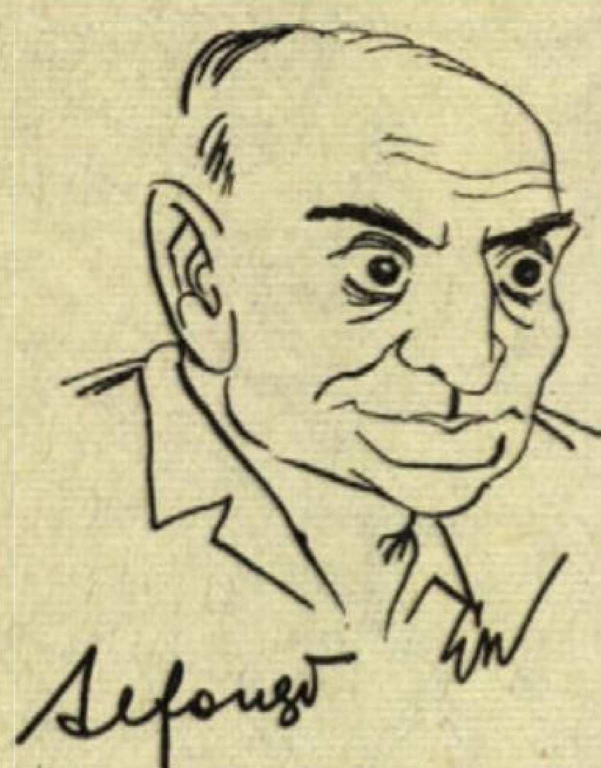
*

Ennyi az egész.

Az asszony másnap beadta a válókeresetet.

Földes György

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Egyszer a tv közlekedési filmjében szerepeltem. A felvétel idején reggel nyolctól délután ötig az Emke környékén álltam és mint közlekedési rendőr tevékenykedtem a tv felvevőgépe előtt. Szerepemet, úgy látszik, élethűen játszottam, mert gyakran lassított előttem egy-egy külföldi rendszámú autó és azok vezetői utcák és pesti nevezetességek felől érdeklődtek nálam. Én a világ sok táján vendégszerepeltem, és dicsekvés nélkül mondhatom, hogy öt nyelven beszélek. Az autósok persze meglepődtek, hogy a kérdésekre az ő anyanyelvükön válaszolok. Egy olasz túrista meg is jegyezte: „Érdekes, hogy milyen remekül beszélnek olaszul a magyar rendőrök." Ráhagytam... Amikor egy amerikai rendszámú autó állt meg előttem a tv felvételi szünetében, angolul kérdeztem meg a volán mellett ülő túristától: „Merre óhajt menni?" Az illető magyarul válaszolt: „A Rottenbiller utcába, kedves Alfonzó, de tudom az utat, mert harmincéves koromig ott laktam. Csak azért álltam meg maga mellett, mert a lámpa pirosat mutatott. De mondja csak, olyan jól fizetik most a közlekedési rendőröket, hogy magának érdemes volt a színészetet abbahagyni?"

Alfonso

MINDENFÉLE

A vélemény sokszor csak aznapi közérzetünk megnyilvánulása.

*

Meg kellene valósítani az irodalomban a témák újrafelosztását.

*

Sok katasztrófának nemcsak az áldozatait, de a felelőseit sem találják meg.

*

Az idősebbek már csak azért is követnek el helytelen cselekedeteket, hogy ne vegyék el teljesen a fiatalok önbizalmát.

*

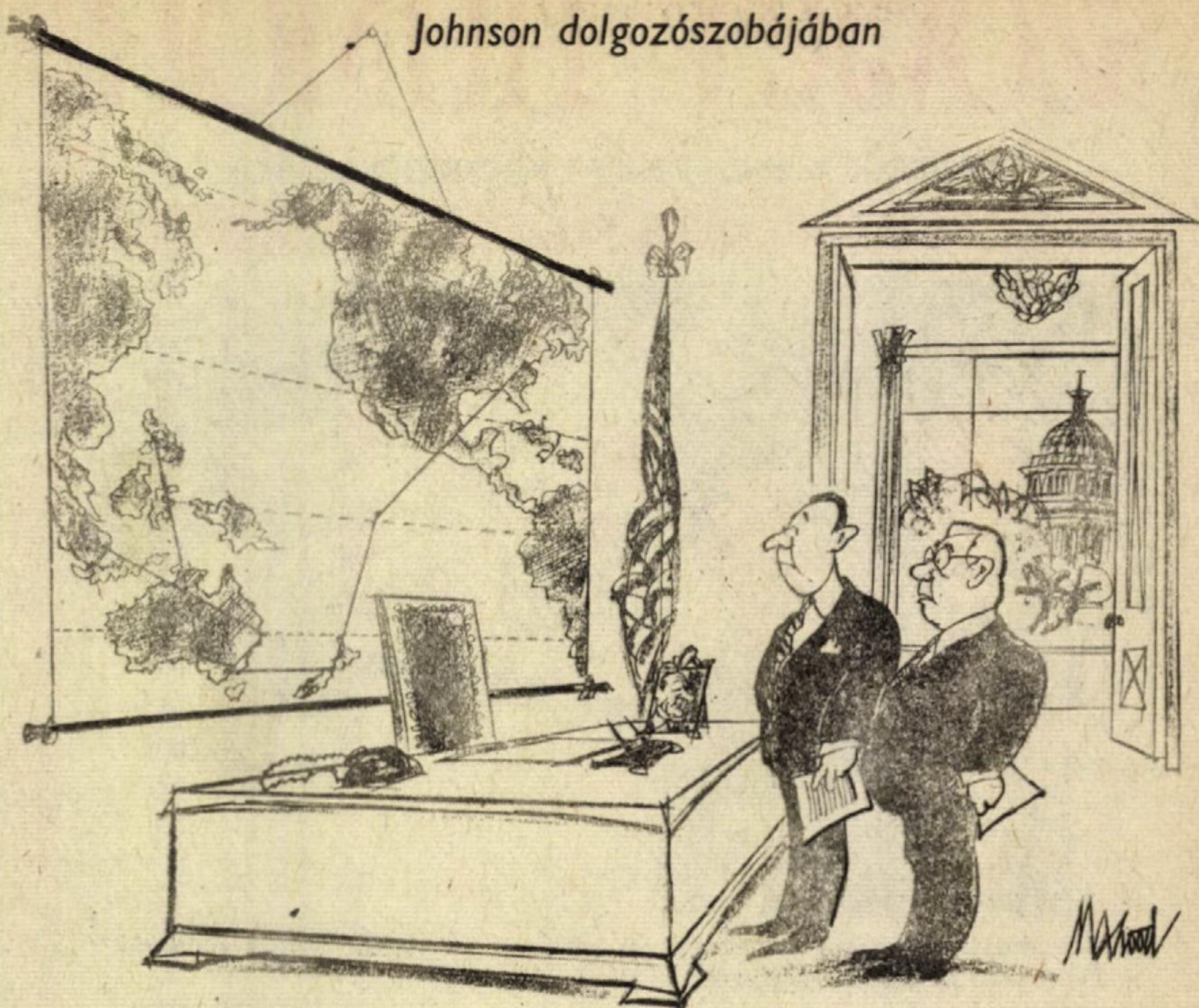
Az egész világ olyan, mint egy nagy család, csak egy kicsit sok benne a családi torzsalkodás.

*

Mi az atombombagyártás lényege? Irmagfizika.

F. L.

Johnson dolgozószobájában

– Az elnök azt szeretné, ha távolléte alatt legalább nagyjából megoldanák a faji ellentétek és a nyomortanyák problémáját, az ifjúsági bűnözést, a forgalmi torlódásokat, a bűnözési hullámot, a Maffiát, a NATO-kiadásokat, az adócsalásokat, a társadalombiztosítást, a természetvédelmet, a vízhiányt, a munkáltatók és a dolgozók viszonyát, az áremelkedéseket és végül a szegénység elleni küzdelem kérdéseit...

(A londoni „Times"-ből)

Idegesség

Barátom rosszkedvűen ült velem szemben, és bal kezével dobolt az asztalon.

— Mi bajod van? — kérdeztem.

— Ideges vagyok! — válaszolt feldúlt arccal.

— Mit jelent az, hogy ideges vagy? — kérdeztem.

Megütődve nézett rám.

— Hogyhogy mit jelent? Ki tudnék bújni a bőrömből. Nem találom a helyemet. Ideges vagyok!

Ráztam a fejemet.

— Nem értettél meg. Azt szeretném tudni, mit értesz azon, hogy ideges vagy.

— Azt, hogy ideges vagyok!! — válaszolt érezhető ingerültséggel a hangjában.

Csóváltam a fejemet.

— Ne sértődj meg, én csak tisztázni szeretném a dolgot, elsősorban a te érdekedben, továbbá a tiszta logika, az orvostudomány és az emberi nyelv érdekében. Azt mondtad, ideges vagy. Ez a szó meglehetősen általános gyűjtőfogalom. Miről van szó? Talán magas sztresszor hatásról? Vagy egy könnyen követhető pszichés eredetű folyamatról? Esetleg pavor nocturnus esetével állunk szemben? Vagy tévednék, és inkább hiper reflexiáról kellene beszélnünk? Vagy egyszerűen csak depresszióról? Közönséges anxietás? Az sem lepne meg túlságosan, ha extraszisztoléid lennének. Neurotikus oppresszióra is gyanakszom, de az is lehetséges, hogy amit az idegességed alatt kell érteni, nem más, mint palpitatio cordis. Nos? Persze, az ilyesminek nem könnyű a nyomára jutni. Elsősorban kardiológusnak kell megállapítania, hogy nem paroxizmális aritmiával állunk-e szemben. Nem tartanám kizártnak a fokozott dermografizmus jelenlétét sem. De hát persze ez is csak feltevés, mert a vazoneurózis sokféleképpen nyilvánulhat meg. Például különféle tremorokban is. Talán még kollapszus sem kizárt. Ha megmérnénk a pulzusodat, esetleg kimutatható lenne a tachycardia. Mindezt azért mondom, hogy tisztázzam benned, mit értesz tulajdonképpen azon, hogy ideges vagy.

Barátom ingerülten legyintett.

— Ugyan, kérlek, ne idegesíts!

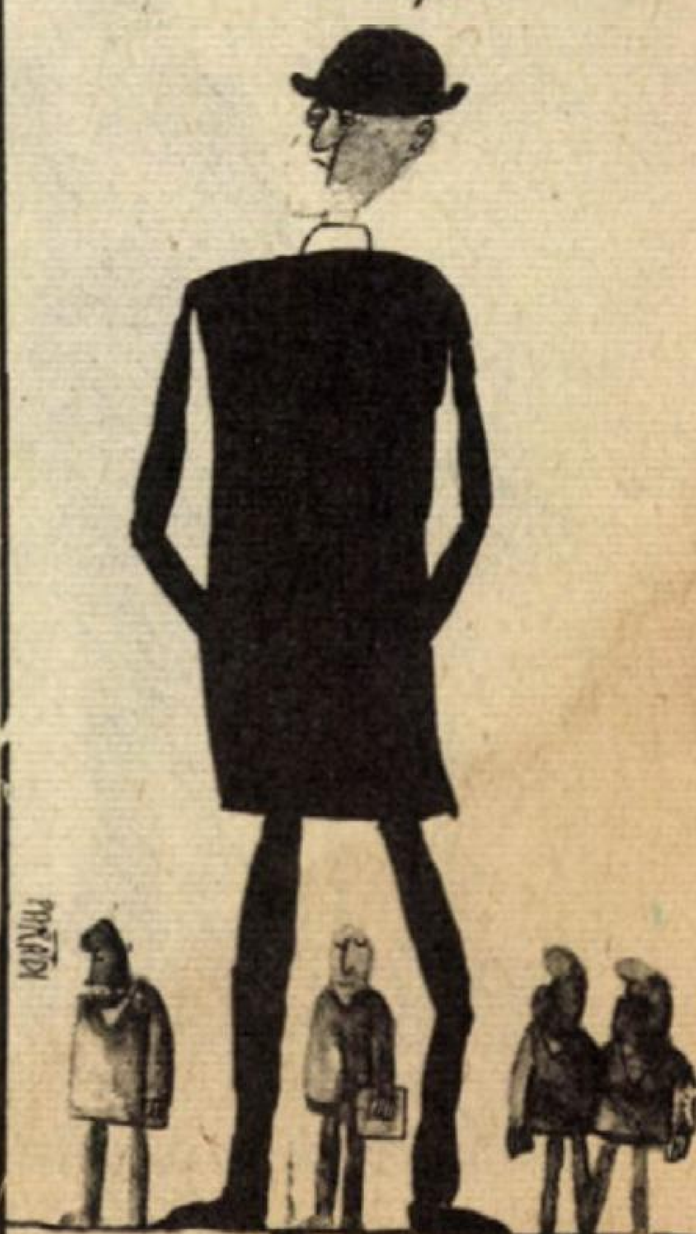
Hát hallatlan!

Ilyen értetlen, makacs, tudatlan alak!

Őszintén szólva, kezdtem én is ideges lenni.

Feleki László

Arányok

– Amióta nagy ember lett, észre sem vesz minket!

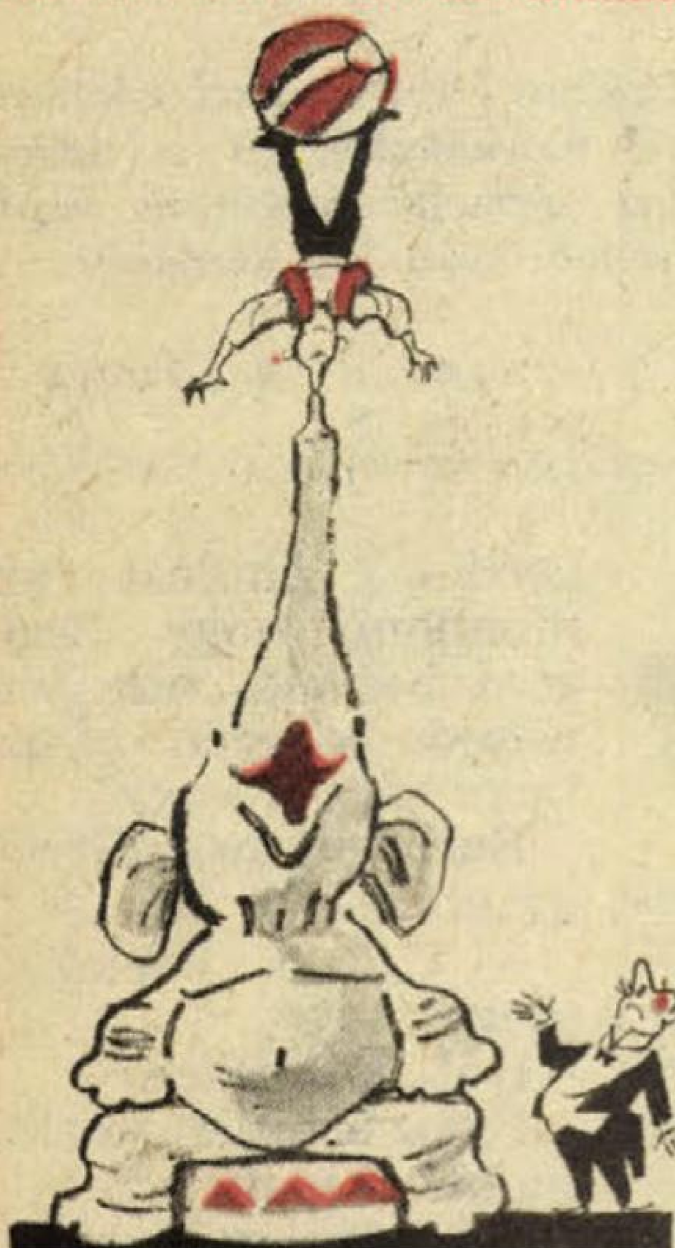
SZOVJET HUMOR

(RAJZOK A MOSZKVAI KROKODILBÓL)

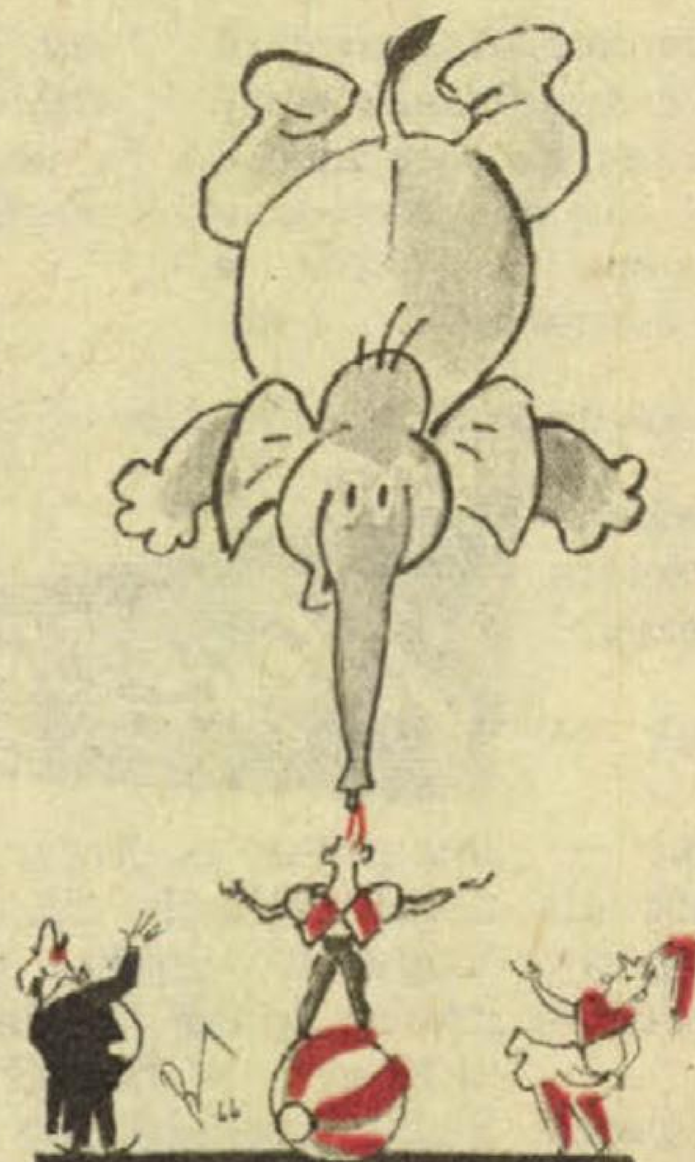

– Borzalmas, a gyerekek kártyáznak, és mindenki szó nélkül elmegy mellettük!
– Én tegnap megálltam, s vesztettem négy rubelt . . .

(A. Cvetkov rajza)

– Ez a trükk nem elég!

– Így már más!

(V. Galba rajza)

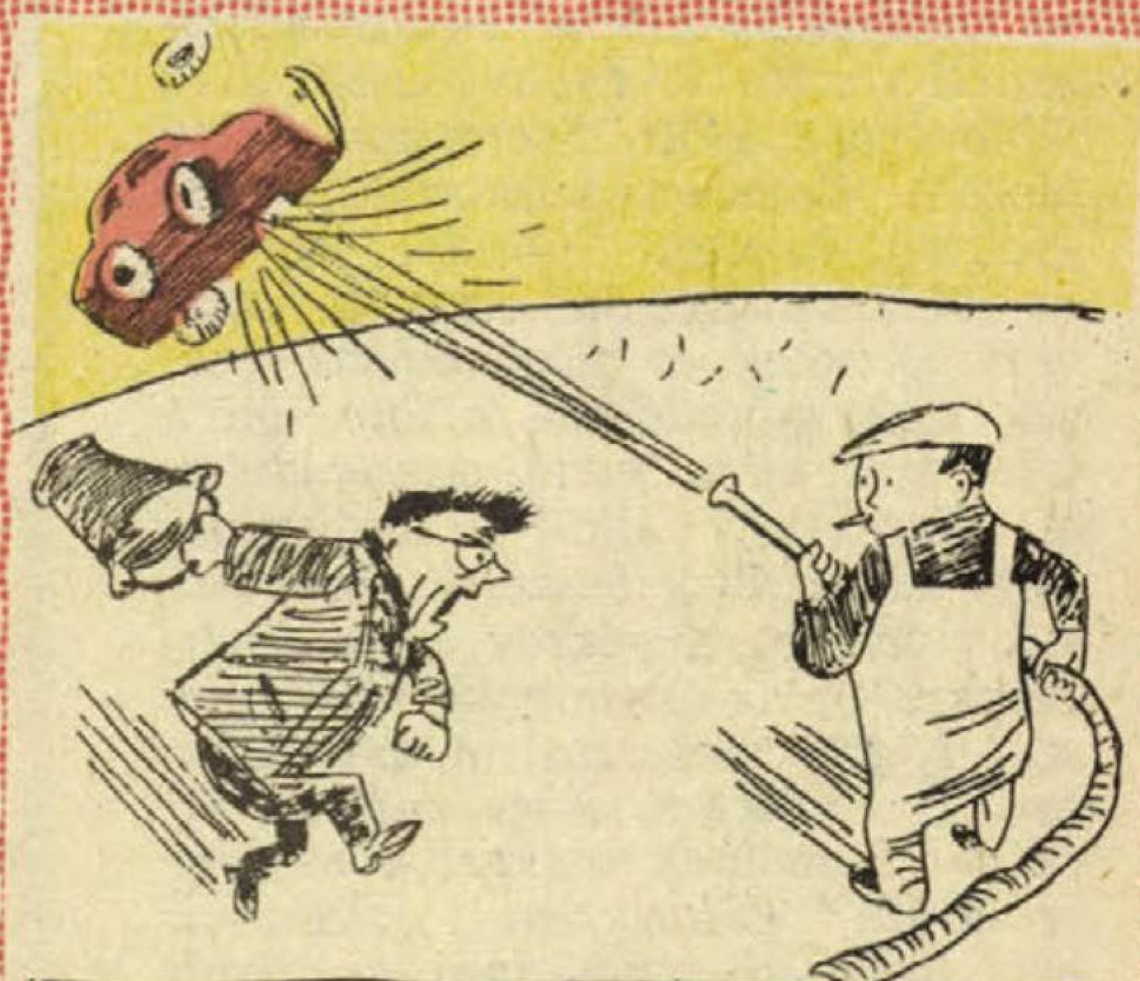
– Mondja meg konkrétan: igen, vagy nem!

(M. Szokolov rajza)

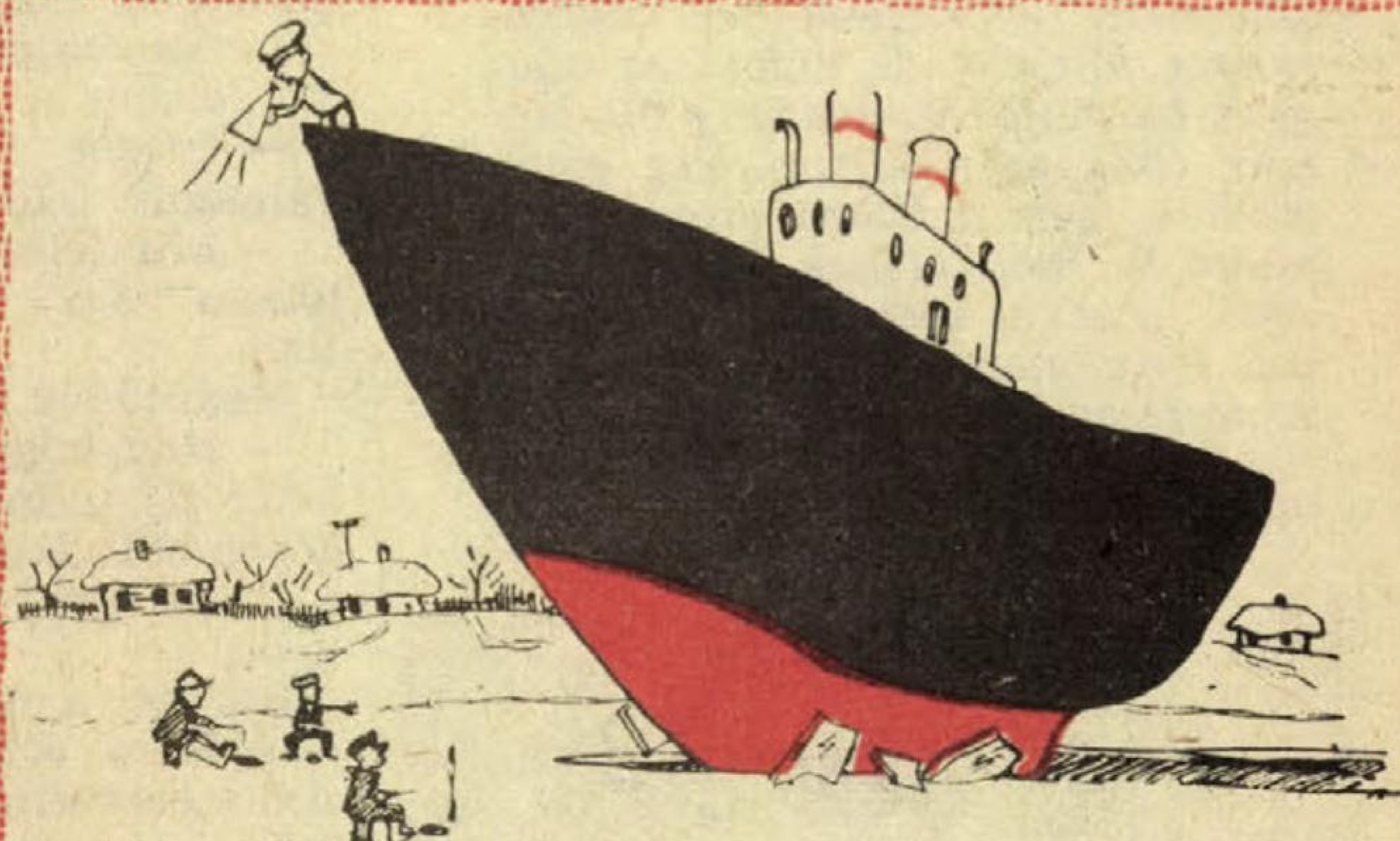
– A pult alól kért valamit, ugye? Parancsoljon . . .

(B. Szavkov rajza)

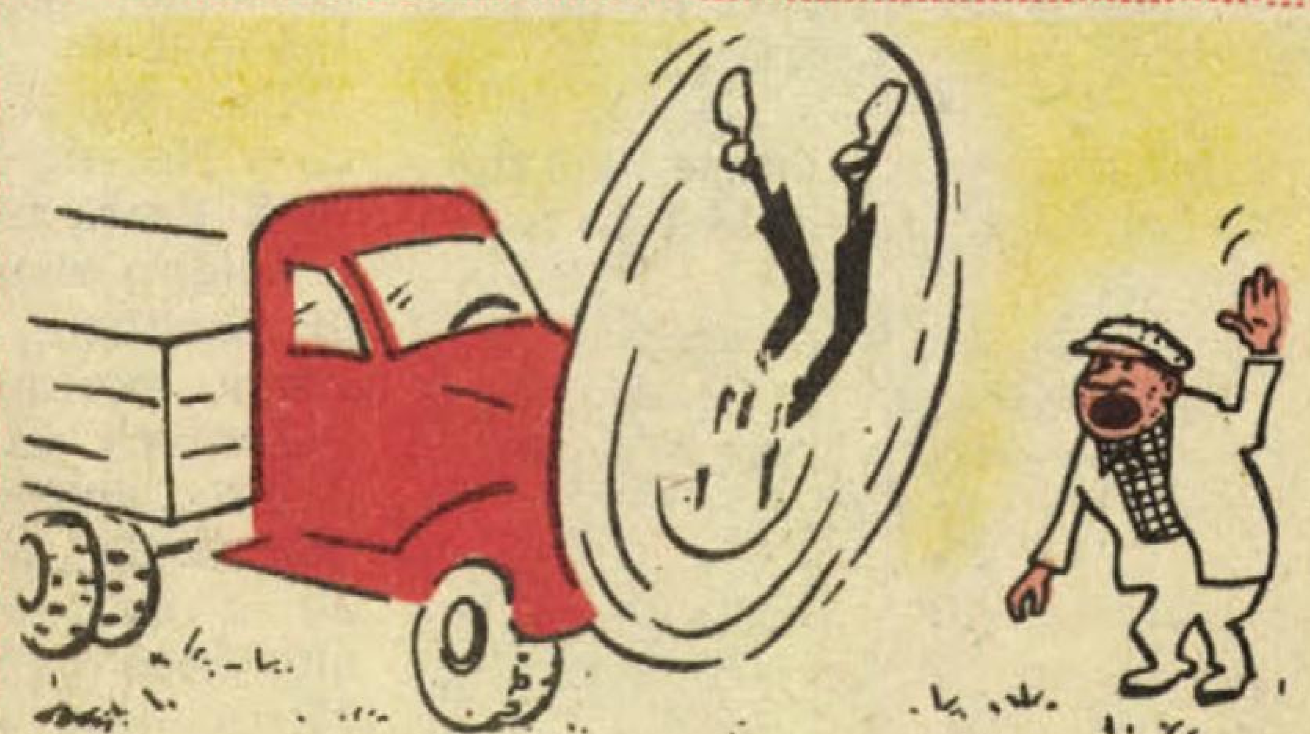
– Hányszor kértem, hogy vederből mossa?!

(B. Zsarinov rajza)

– Bocsánat, nem tudják, merre van az Északi-sark?

(V. Kanyevszkij rajza)

– Most engedd el a kurblit!

(V. Tamajev rajza)

DIVATHÖLGY

TÖKÉLETES KISZOLGÁLÁS

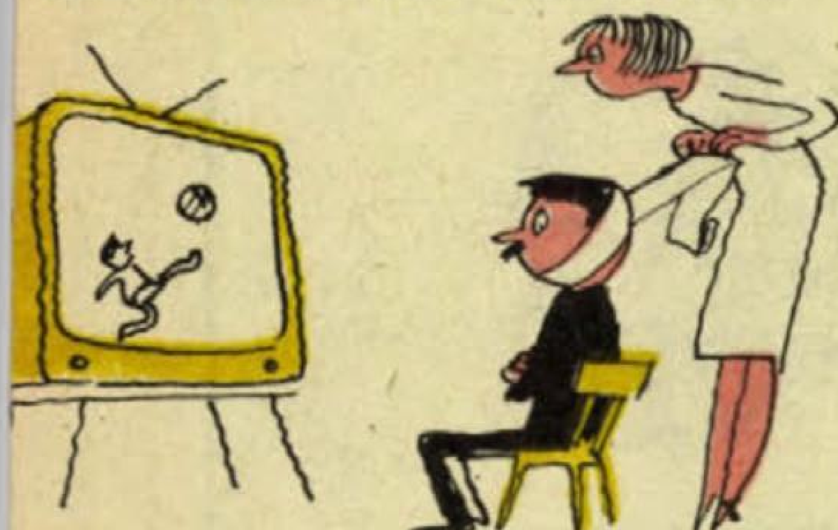

– Könyörgünk, azonnal menjen hozzá! . . .

SZENVEDÉLYES SZURKOLÓ

TELHETETLENSÉG

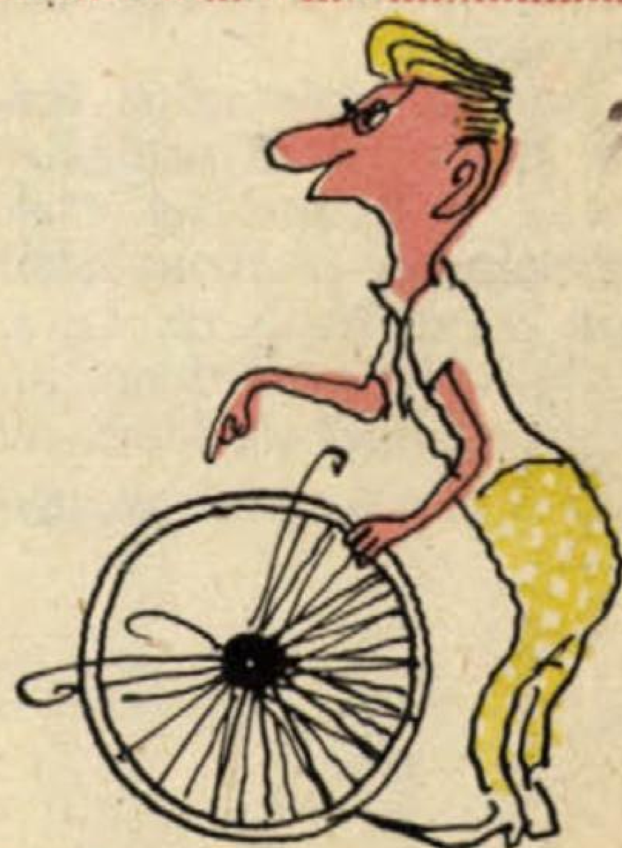
ÚJ KALAPMODELL

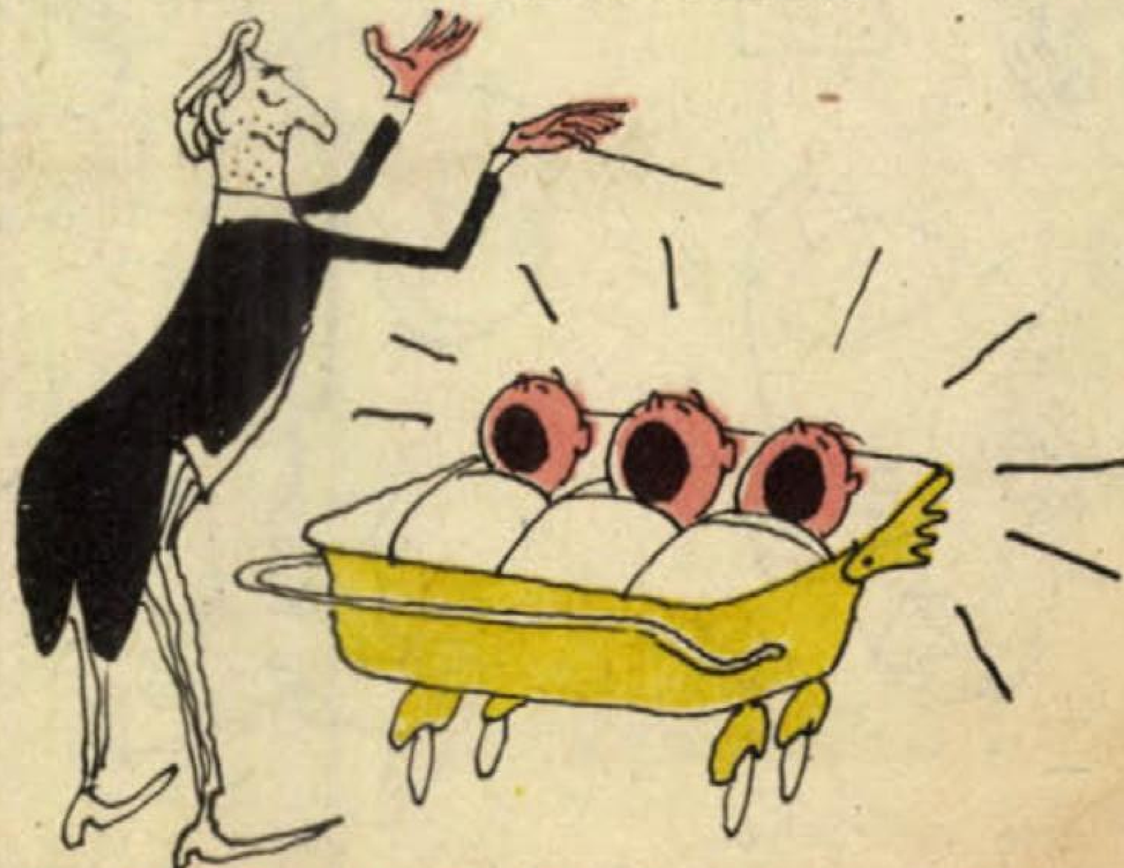

ZAVARTALAN ANYAGELLÁTÁS

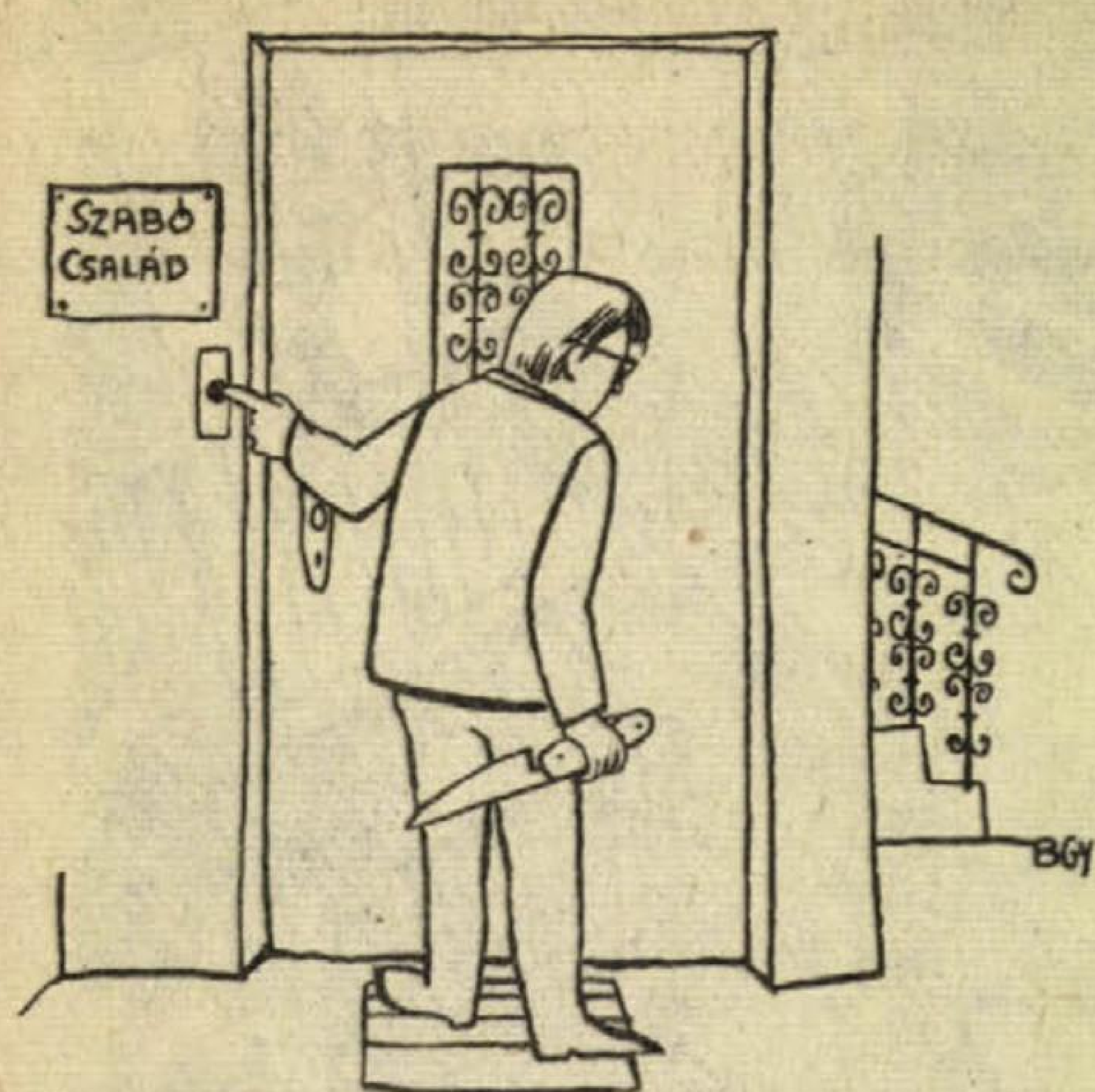

A KARMESTER IKREI

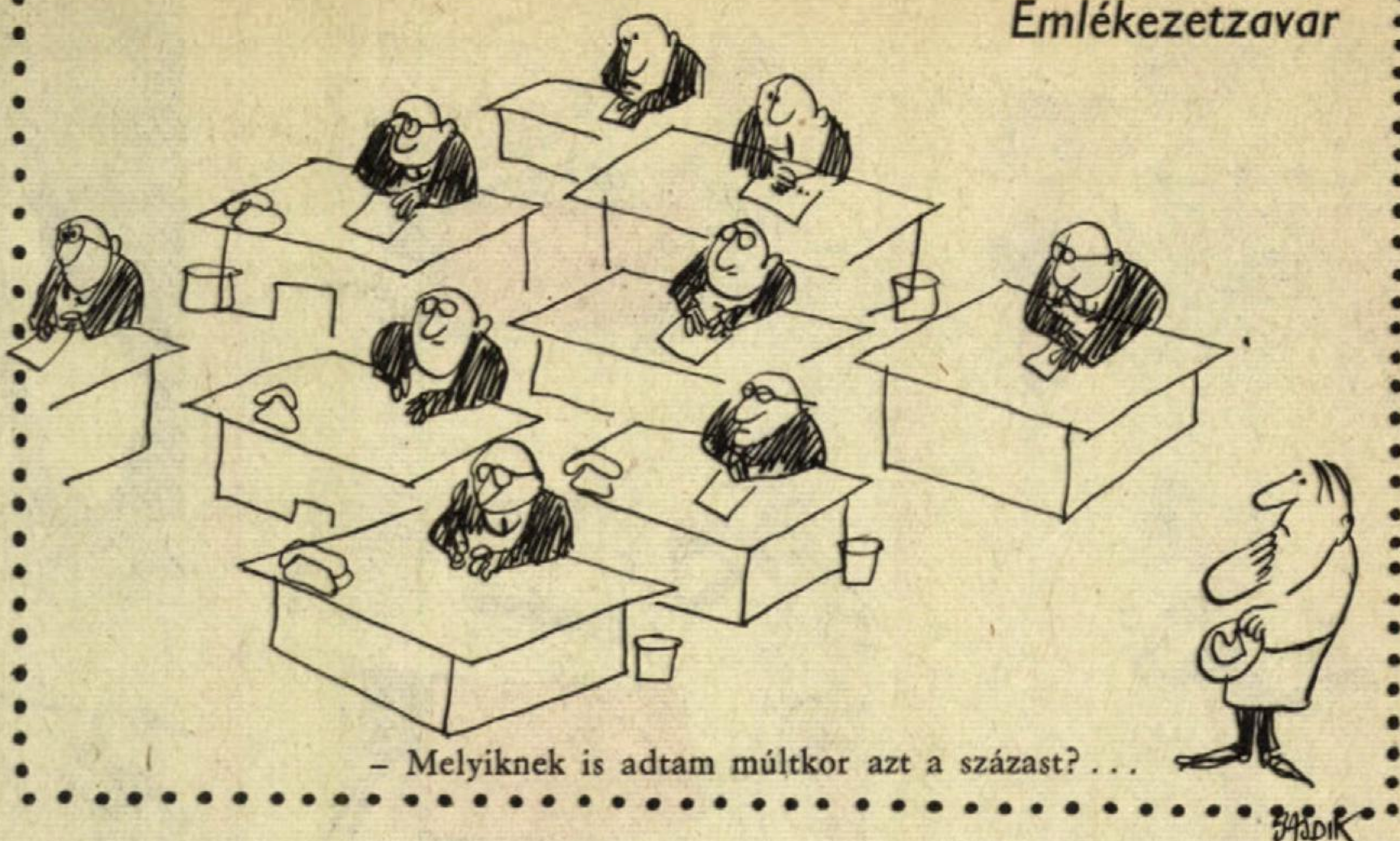

J. Cserepanov rajzai

Egy türelmetlen rádióhallgató

Emlékezetzavar

– Melyiknek is adtam múltkor azt a százast?...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LÉGÜRES TÉR

Aki volt már önök közül valaha gyerek, s ráadásul fiúgyerek, az tudja, hogy a legtöbb fiatalember cirka tizenhét esztendős koráig szinte törvényszerűen átesik a bárányhimlőn, a kanyarón és a játékpuskán. Ez utóbbit azonban rendszerint nem a pajtásaitól, hanem a szüleitől, vagy idősebb rokonaitól kapja.

Nos, a minap úgy adódott, hogy szépreményű unokaöcsémnek elkezdett fájni a bal alsó négyes foga egy játékpuskára, és én némi megilletődöttséggel vállalkoztam a műszer beszerzésére.

Amikor még mint kisfiú teljesítettem szolgálatot – a harmincas évek derekán –, játékpuskából volt vagy nyolc-tíz fajta.

Az még csak hagyján, hogy a játékboltokban jelenleg mindössze egyetlen egy fajta, rendkívül szolíd megjelenésű rugós puska között állt módomban választani. (Választani is csak azért kellett, mert először egy olyan példányt vettem kézbe, amely nem működött, és helyette választottam azután egy másikat...)

Ami legeslegjobban elszomorított az aktusnál, az nem ez volt, hanem az, hogy a gumik abszolút nem tapadnak. A gyengébbek és a pacifisták kedvéért elmagyarázom, hogy miről is van szó. A rugós puska csövébe egy pálcát kell beledugni, aminek a kiálló végén egy kúp alakú gumi van. Amikor a pálcát kilövik, a gumi szépen rátapad a céltáblára, mert az ütődéstől a kúp alatt légüres tér keletkezik.

Legalábbis a harmincas évek derekán még keletkezett légüres tér, és a gumi úgy odatapadt például az ajtóra, mint a pinty. Ma azonban nem tapad oda sehova. Bementem az egyik játéküzletbe, nem tapadt a gumi, bementem a másikba, ott se. A harmadikban úgyszintén.

Szóvá tettem az eladók előtt, hogy ennek, a fiúgyerekek számára oly alapvető játékszernek mondhatni az ad értelmet, hogy a pálcika odatapad, ahová lövik. S a gumi ma is épp olyan kúp alakú, mint régen, csak éppen nem hajlandó tapadni...

Az eladók szomorúan bólogattak:

– Igaza van a kedves vevőnek! Bizony, bizony.

Rosszkedvűen poroszkálok haza a kétes értékű játékpuskával. Bezzeg az én időmben sokkal légüresebbek voltak a terek!

D. F.

EGY CUKRÁSZDA ROMJAIN

Volt egyszer egy csöpp cukrászda,
Szerelmeknek menedék
S talán még ma is megvolna,
Ha ellenőr be nem lép...

Ellenőrnek ellenőre
Hamarosan érkezett
S ellen-ellenőrnek őre
S annak őre s még sereg

Őr és ellen, mindenféle –
Szétnyomták a falakat
S így a tető szomorkásan
Megingott, majd beszakadt...

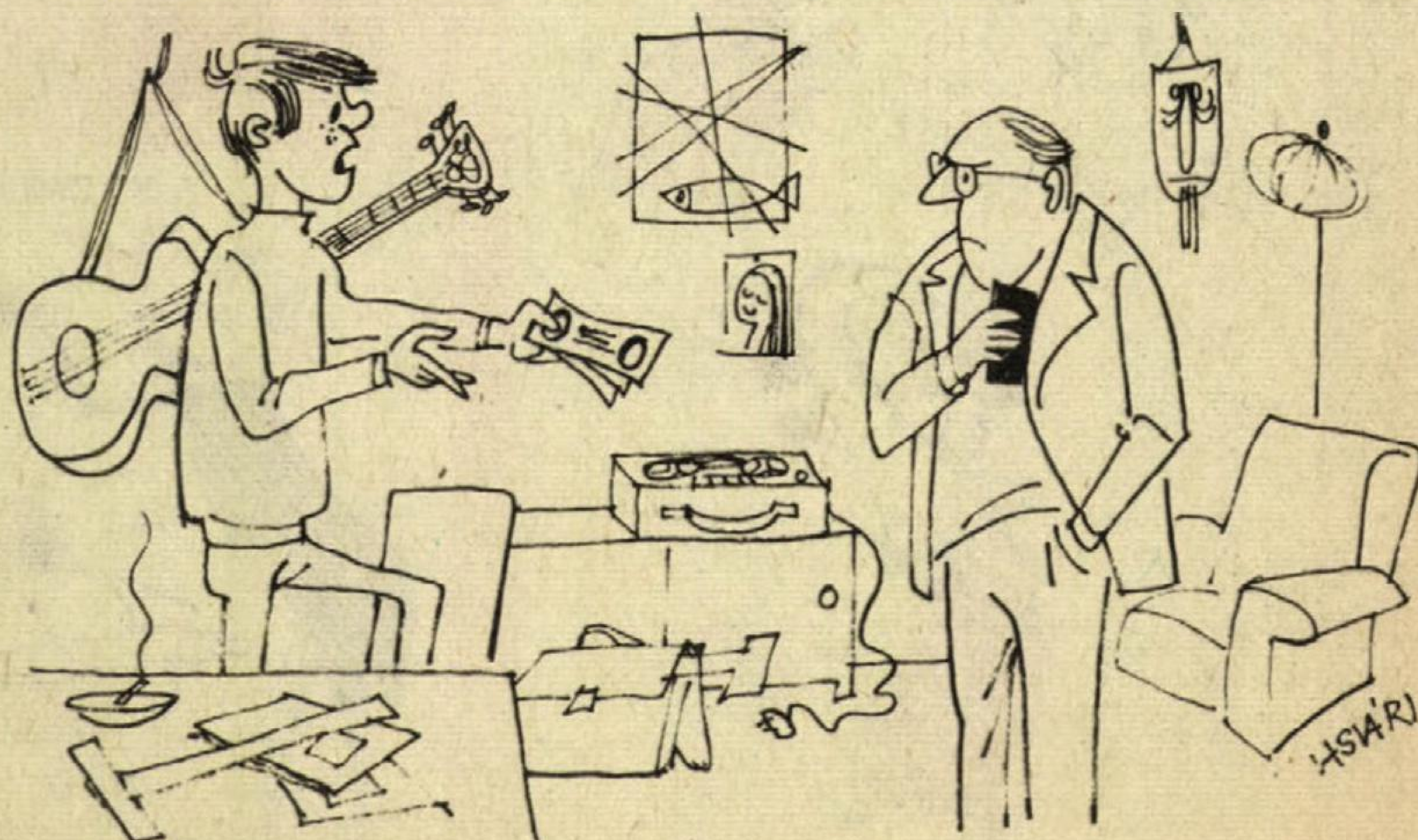
Darázs Endre

KAMASZFIÚ

Vasvári Anna rajzai

– Fiacskám, a szakítóleveled tele van helyesírási hibával...

– Ilyen kevés zsebpénzből nem tudok tartásdíjat fizetni!...

VEGYES FELVÁGOTT

1. EMLÉKMŰ

Egy békeharcos a szülővárosában „maszek" alapon emlékművet készített. Az emlékmű felirata így fest:

„A HALBERSTADTI CSATA EMLÉKEZETÉRE – 1904. ÁPRILIS 2., AMELYET NEM VÍVTAK MEG SEM ITT, SEM MÁSUTT, ÉS EZÁLTAL SOK EMBERÉLETET KÍMÉLTEK MEG, NEMKÜLÖNBEN HÁZAINKAT ÉS JAVAINKAT. KÍVÁNUNK MÉG AZ EMBERISÉGNEK SOK OLYAN HÁBORÚT, AMIT SOHASEM VÍVNAK MEG"

BÖLCS BÍRÓ

Greta Trehearne londoni asszony (egyébként egy parlamenti képviselő leánya) válópert indított a férje ellen. Vád: a nevelőnőnek udvarol. Bizonyíték: amikor az asszony elutazott néhány napra, lehallgató készüléket helyezett a férfi párnája alá. A magnószalagot lejátszották a bíró-

ság előtt. Semmiféle bizonytalanság sem gyötörhette többé a feleséget. A bölcs bíró megállapította a házasságtörést, de a következő szavakkal leckéztette meg az asszonyt:

— Az ön eljárása kimeríti a magánügyekbe való durva beavatkozást.

ENYHÍTŐ KÖRÜLMÉNY

Az egykori pesti szeladon beállít egy külvárosi szerény kis étkezdébe. Legnagyobb meglepetésére ott találja a barátját, akit valamikor mint világfit ismert — pincéri uniformisban.

— Te itt dolgozol? — kérdi meglepetéssel.

— Igen — válaszolja a barát zavartan —, de nem itt étkezem.

A POSTÁRA NEM VONATKOZIK

A Combat című francia lap írja: A Gare de l'Est-en két hatalmas postaszekrény áll egymás mellett. Az egyiken felirat „Csak helyi címzés!", a másikon „Csak vidék és külföld". Mindenki betartja a szabályt.

Erre megjelenik a postás — és ugyanabba a zsákba borítja mindkét szekrény tartalmát.

PESTI HUMOR

Idő: péntek délután. Szín: pesti hirdetőoszlop. Rajta a szokásos lottóreklám: „Megvette már az e hetit?" Egy fiatal ember szorgosan körmöli rá a választ: „Már el is dobtam."

(s. a.)

A MI KIS MITOLÓGIÁNK

ATLASZ

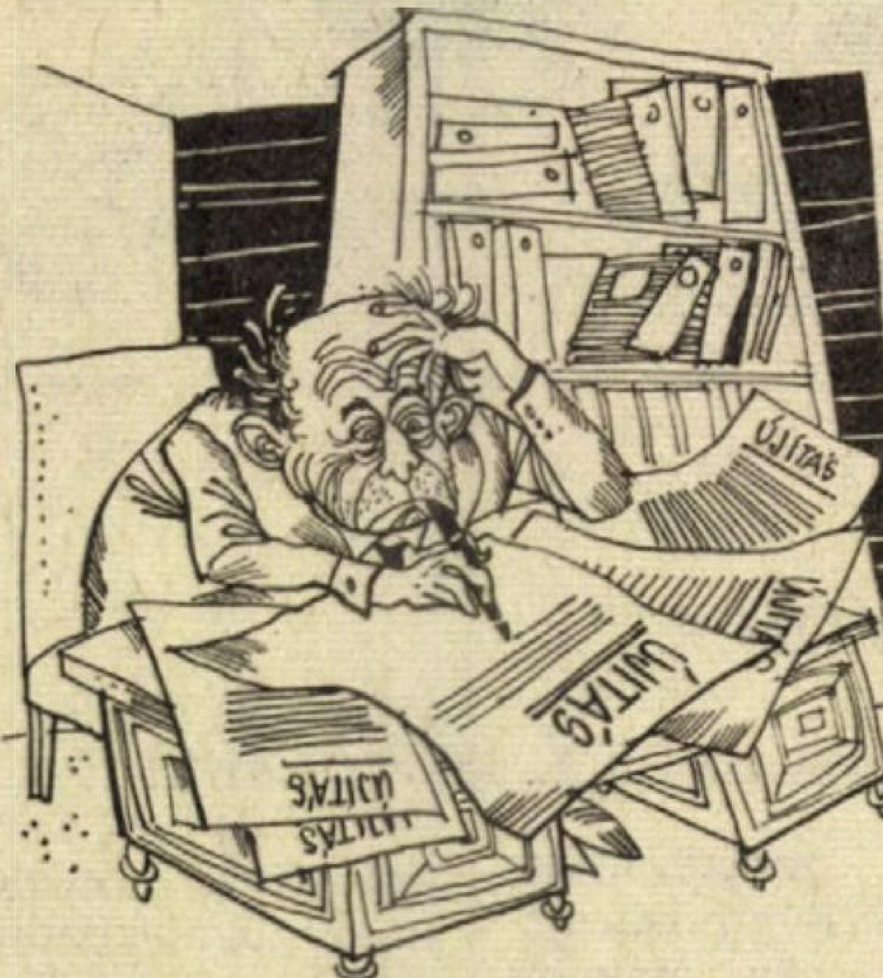
– Éjjel-nappal cipelhetem a vállamon!

PROMÉTHEUSZ

– Keselyű úr, a máj már elfogyott!

SZISZIFUSZ

– Rettenetes, felülről mindig visszadobják!...

MIDASZ

– Beosztásomat rátermettségemnek köszönhetem.

KASZTOR ÉS POLLUX

– Te megírod, én filmet csinálok belőle!...

AKHILLEUSZ

– Jaj, revizor úr, pont a sarkamra tapintott!...

Endrődi István rajzai

Tóni bácsi és a lapos kenyér

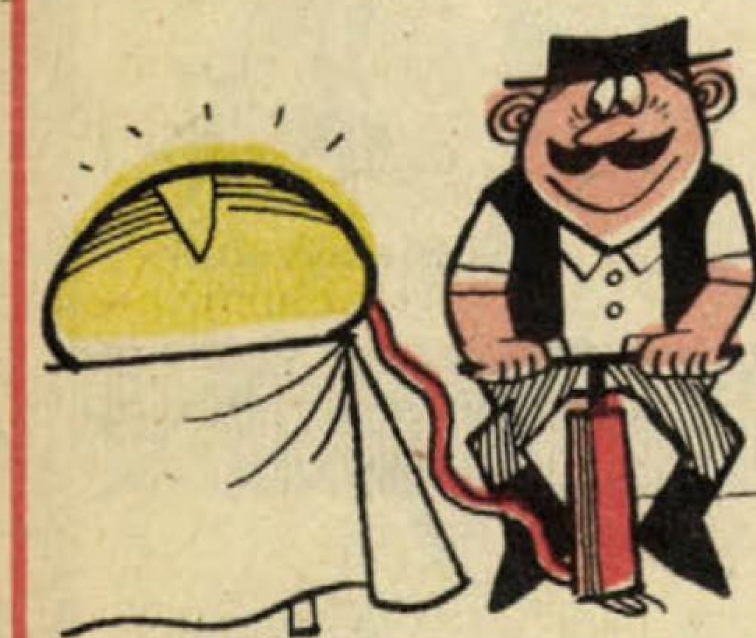
KENYÉRBOLT

KENYÉRBOLT

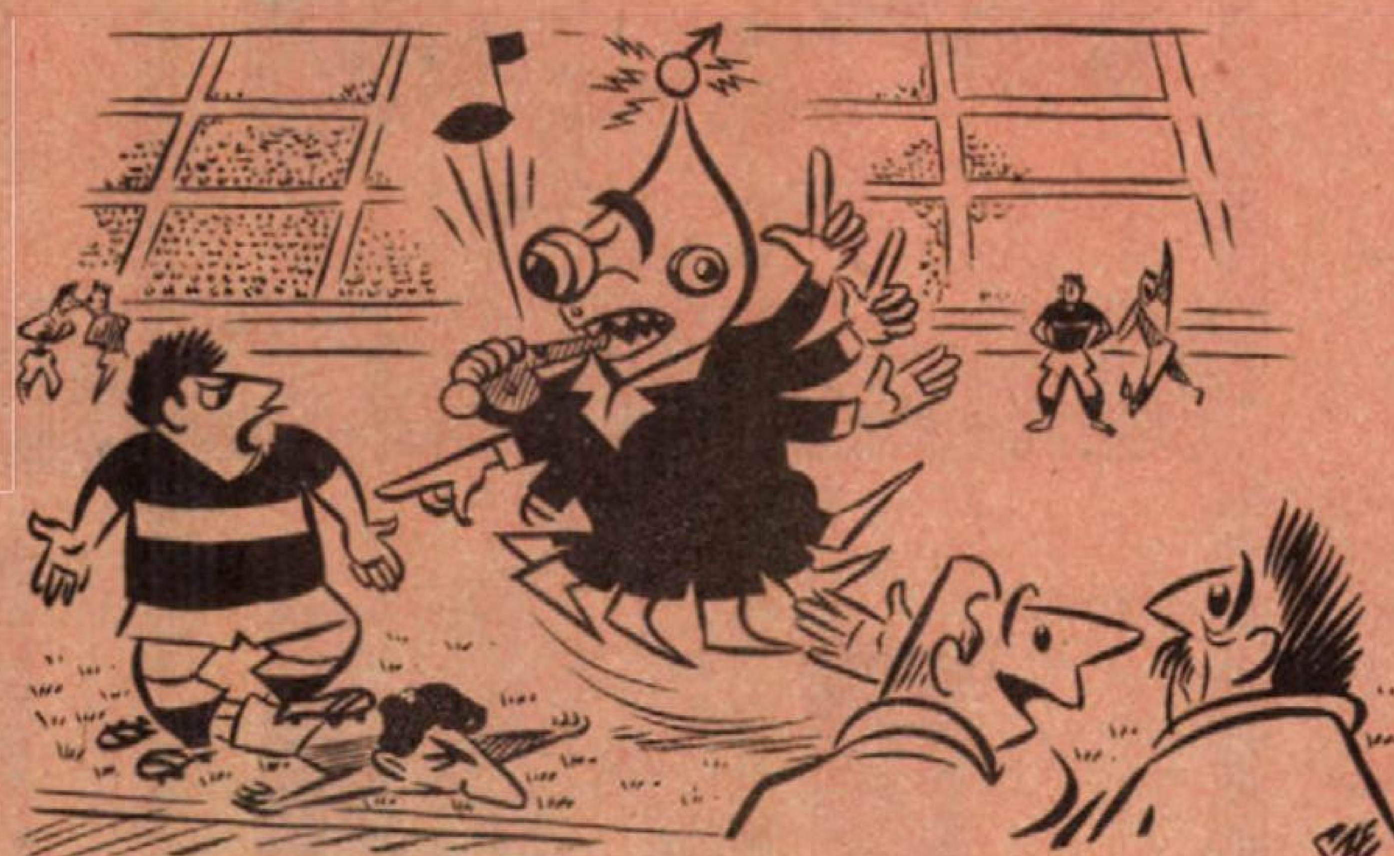
Fülöp György rajzai

Napirenden

a világ élelmezésének ügye

Külföldi játékvezető

Intéző: A Marsból hoztattuk, ez remélhetőleg pártatlan lesz!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SE KOSÁR, SE VÁLASZ!

Márciusban megtekintettem a HISZÖV Régiposta utcai termében egy nagyon szép kosár-kiállítást. Nagyon megtetszett nekem egy fatartó-kosár, s megkérdeztem: rendelhetnék-e belőle? Azt mondták, igen, de részletesebb felvilágosítást nem tudtak adni.

Két hét múlva a Budapesti Kosárfonó Háziipari Szövetkezettől levelet kaptam, amelyben közölték, hogy az általam rendelt „tárgy" prototípus, az ára 140–160 forint, s kérték, írjam alá a rendelést. Aláírtam – és vártam.

A fenti szövetkezettől június elején újabb levél érkezett, közölték, hogy a „tárgyat" kapacitás hiányában csak a harmadik negyedévben tudják elkészíteni. Válaszoltam, s megírtam, hogy a rendelést fenntartom.

Szeptember 17-én, érezvén a III. negyedév végének közeledtét, újból érdeklődtem, ajánlott levélben, hogy mikor kapok végre kosarat tőlük?

Azóta se kosár, se válasz.

Vajon minek rendeznek kiállítást kapacitáshiányban szenvedő prototípusokból? Hiszen már az újságok is számtalanszor szóvá tették, hogy csak azt a terméket mutassák be a fogyasztónak, amiből szállítani is tudnak a rendelőknek!

Sz. Kovács Ferencné
Bp., VIII., Makarenko u. 1.

Törpebútor a divat

– Tudtam, hogy a szekrényben van . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

REKLÁM, Ó!

1

Képünk a Rákóczi út és a Széntkirályi utca sarkát ábrázolja. A ház oldalán ez a monumentális „alkotás" a KÖZÉRT-nek óhajt maradandó emléket állítani. A hatalmas pléh-alkotmány előtt számtalan járókelő áll meg, s tisztelettel adózik az

alkotók előtt. Igazán mindent megtettek a városkép elcsúfításáért! (Még akkor is rút, ha este neonvilágítást kap!) Az effajta ízléstelen „alkotás" inkább arra csábítja a vásárlót, hogy egy „konkurrens" üzletet keressen fel.

2

Ezt a tablót az OFOTÉRT 41. számú, Rákóczi úti fiókjának a kirakatában láttuk. A felhívás igen csábító! Három csinos nő fényképe és ordító betűk: EGYET FIZET — KETTŐT KAP.

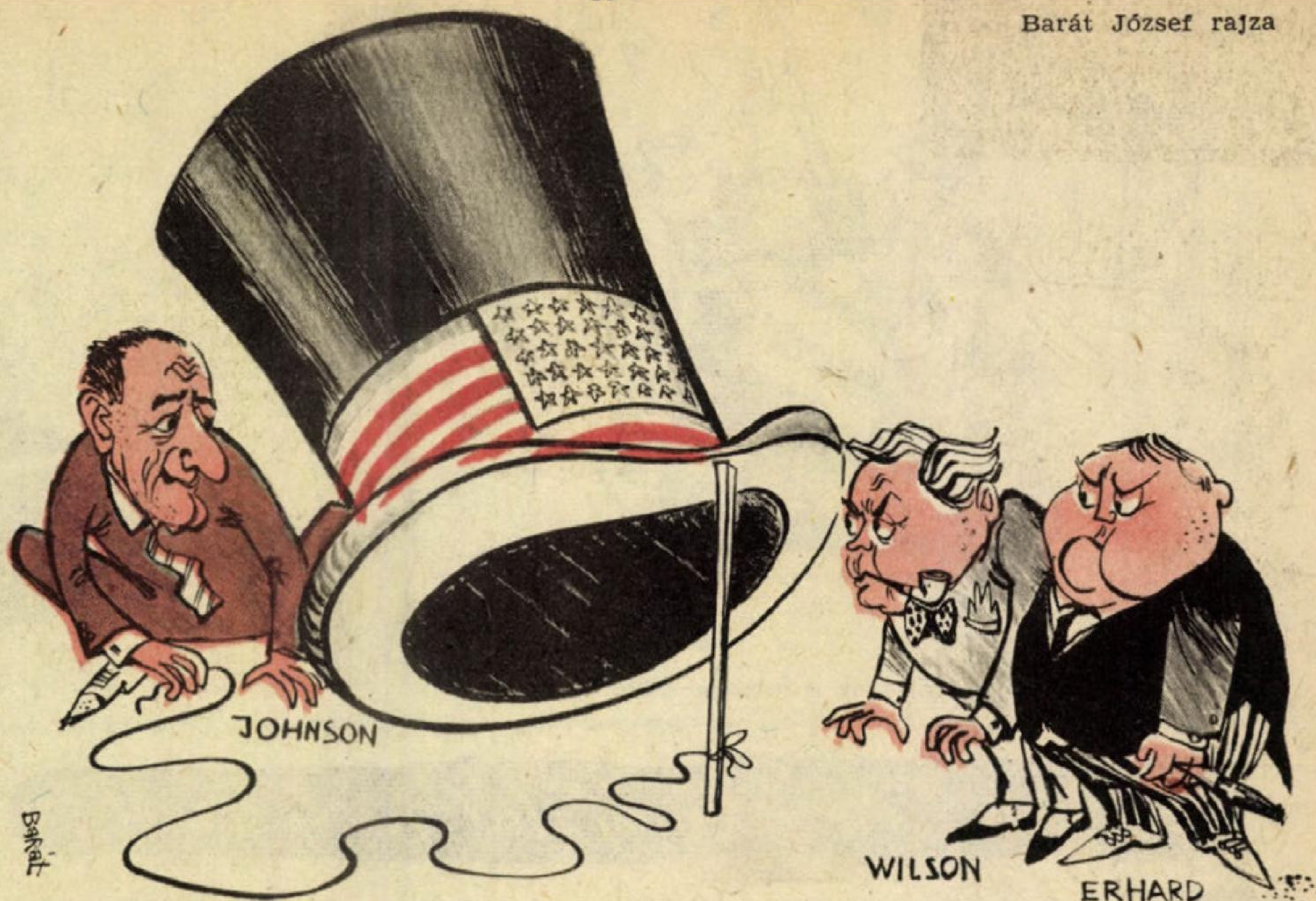

Bevalljuk, egy pillanatra talán még meg is inogtunk. De családos emberek — és tisztességes férjek vagyunk! Ridegen továbbálltunk.

(G. — B.)

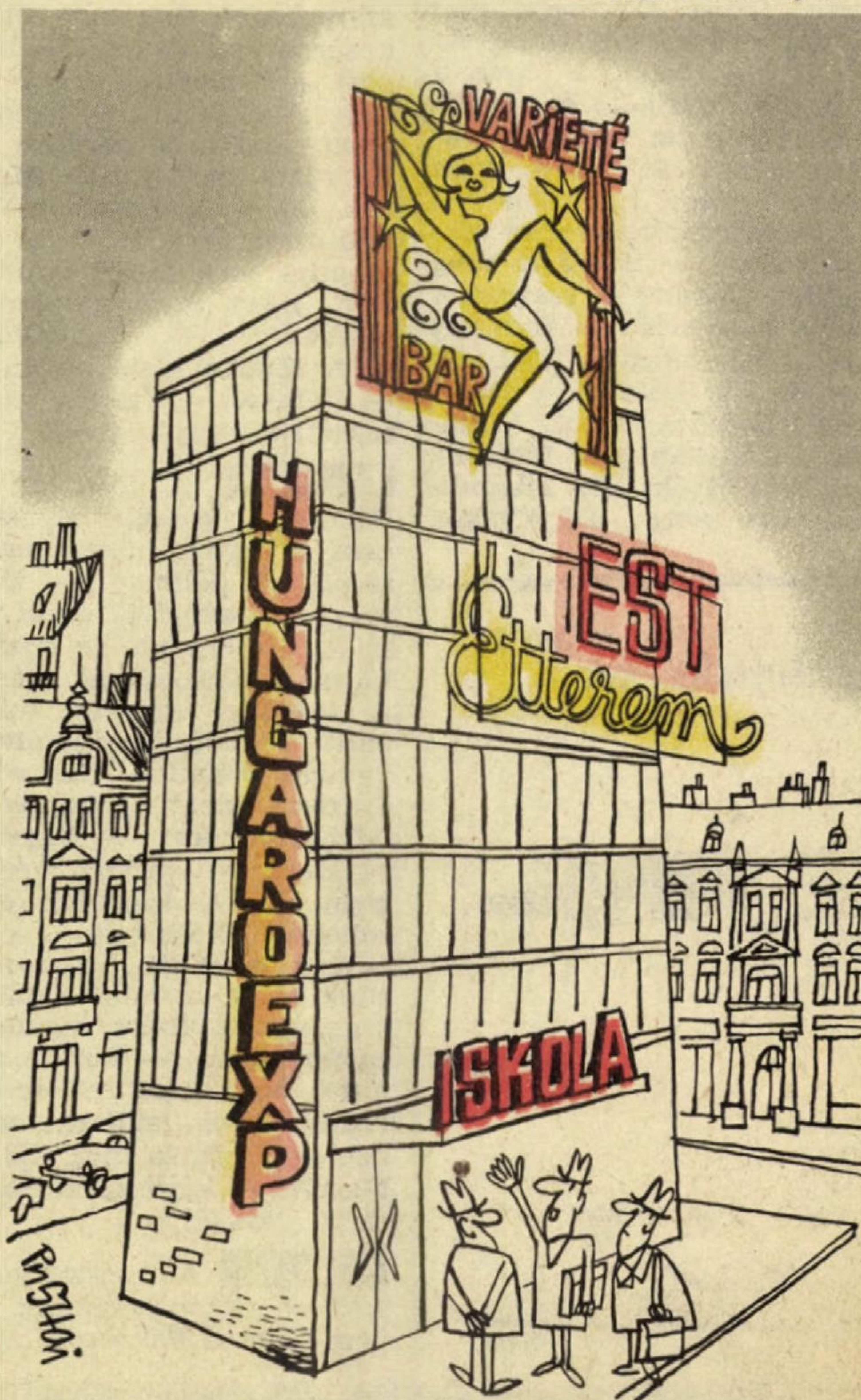
Tárgyalások idején

Barát József rajza

Építkezzünk gazdaságosan

Pusztai Pál rajza

– Az épület helyiségei délelőtt irodának használhatók, délután iskolának, este étteremnek és éjjel mulatónak!

háthа valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Természetrajzórán a tanító az állatokról magyaráz. Előadja az állatok jó és rossz tulajdonságait. Aztán áttér a kérdezésre. Kihívja Pistikét.

– Mondd meg nekem, fiam, miben különbözik a kenguru az embertől?

– A kenguru az embertől abban különbözik – válaszolja Pistike –, hogy a kenguru üres erszénnyel is tud ugrálni.

*

Kiss és Nagy csúnyán összevesznek a kávéházban. Kiss azt mondja a vita hevében Nagynak:

– Te csirkefogó!

Nagy erre irtózatosan dühbe jön, és így kiabál:

– Azonnal vond vissza!

– Vissza nem vonom – feleli Kiss –, de ha akarod, kicserélem.

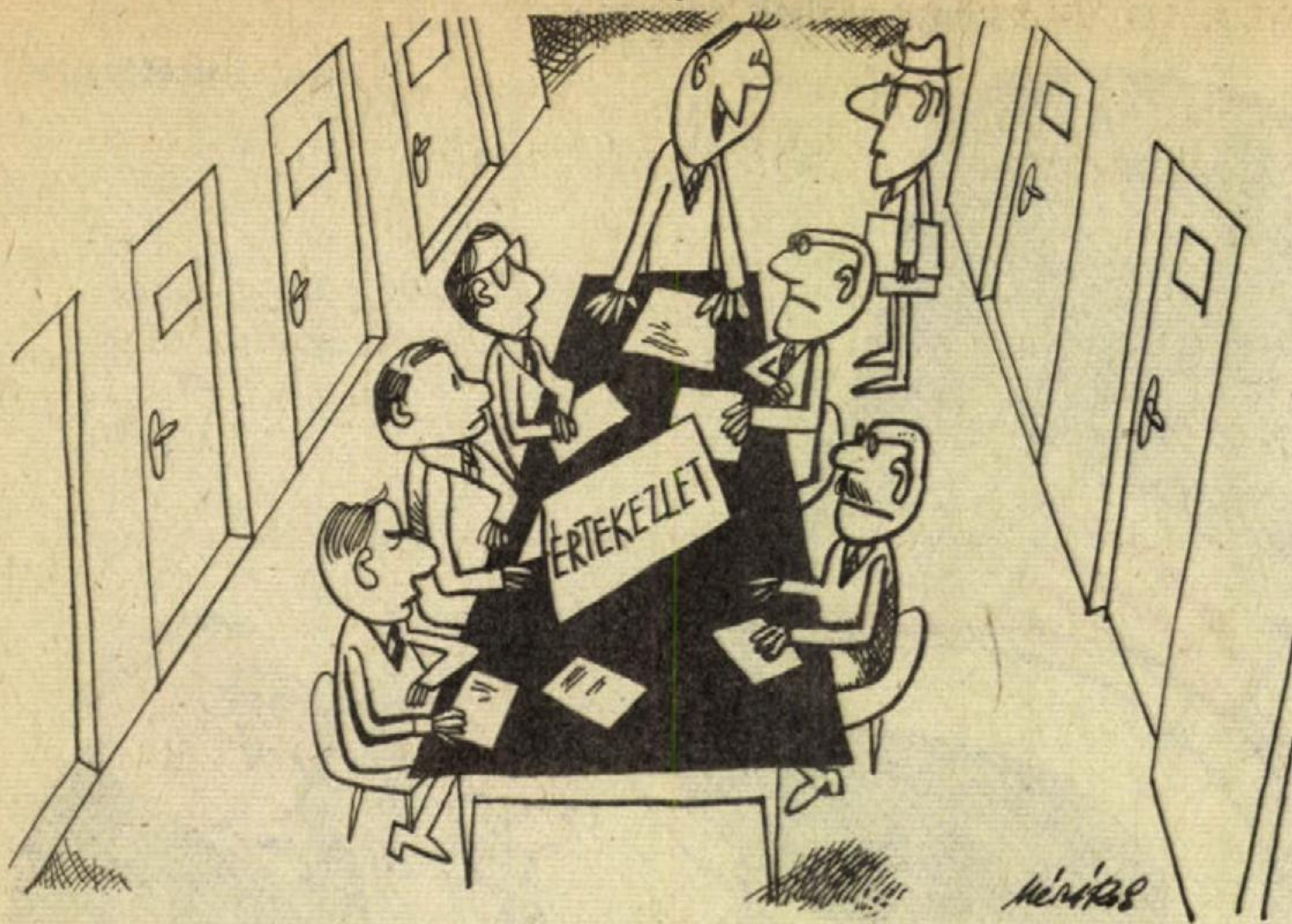
*

A tanító kihívja Pistikét, és feladja a kérdést:

– Pistike, bizonyítsd be nekem, hogy a Föld gömbölyű!

– De kérem, tanító bácsi – szepegi Pistike –, én ezt sose állítottam!

Ravasz főnök

– Nálunk csak a folyosón őszinték.

Poros a brikett

– Tessék ostyában fűteni! ...

Miért fúrták meg Fülöp Marcit?

I. rész: Fülöp Marci, az Elektromos Májgombóckeltető Vállalat osztályvezetője, vállára vetett poggyásszal kilép a vállalat kapuján. Szabadságra készül. Ahogy a járda szélére ér, hátranéz a vállalat épületére, vajon megfúrták-e már. Még nem. Ebben a pillanatban egy mézszínű Skoda süvít el mellette, majdnem elgázolja. Fülöp Marci gyorsan visszaugrik a járdára, és futólag említést tesz a sofőr szüleiről. Ez gyanús. Vajon honnan ismerhette Fülöp a sofőr szüleit?

II. rész: Fülöp Marci, kezében Pákosztos Vidor összes költeményeivel, hanyatt fekve olvas egy harmadosztályú camping szalmazsákján. Mire éjfélt üt az óra, Fülöp Marci kezéből kihull a könyv, és meg van fúrva.

III. rész: Benyitunk Fülöp Marci volt vállalatának kapuján. A portás fel sem néz. Olvas. Természetesen Pákosztos verseit. Naná. Az I. emeleti szobába lépve, a titkárnő felsikolt, és rémülten igyekszik elrejteni valamit. Az a valami nem egyéb, mint Pákosztos Vidor összes költeményei bőrkötésben. — Ki fúrta meg Fülöp Marcit? — szegezzük neki a kérdést. — Halvány dunsztom sincs — felel idegesen, de kezével a szomszéd szobára mutat. A másik szobában egy férfi ül. Előadó. Fiókjából kikandikál egy könyv, azt olvassa. A Pákosztost. Megragadjuk a karját: — Mondja, itt mindenki olvas? — Szeme sem rebben: — Csak munkaidőben ... — És miért olvassa mindenki Pákosztost? Talán ez véletlen? — Nem, uram. Nem véletlen. A könyvbeszerzőnk egy egész kosárra való Pákosztost kapott a központtól, mindenkire rásózza ... — Keményen a szemébe nézünk: — Ki fúrta meg Fülöp Marcit ... ? — A másik szoba felé mutat. — Ott ... De ne mondja meg, hogy elárultam, mert ezek mindenre képesek ... — Rárivallok: — Szabad a nevét, uram!? — Remeg: — Tessék, itt a személyi igazolványom ...

IV. rész: A főelőadó is Pákosztos kötetét olvassa, nem is egyet, hanem egyszerre két példányt. — Mutassa a személyi igazolványát! — rontunk be hozzá. Most fogózkodjanak meg. A fénykép ugyanaz, mint amit az előadó igazolványában láttunk. — Ezt magyarázza meg! — szegezem neki a kérdést. — Nagyon egyszerű — próbál védekezni. — A személyi igazolvány fényképeket egy helyen csinálták. Úgy nézünk ki rajta, mint a saját öreganyánk. Ezért vagyunk egyformák ... — Persze, azt hitte, hogy ezzel az ócska védekezéssel felültet minket. — Ki fúrta meg Fülöp Marcit? — kérdezzük. Széttárja a karját.

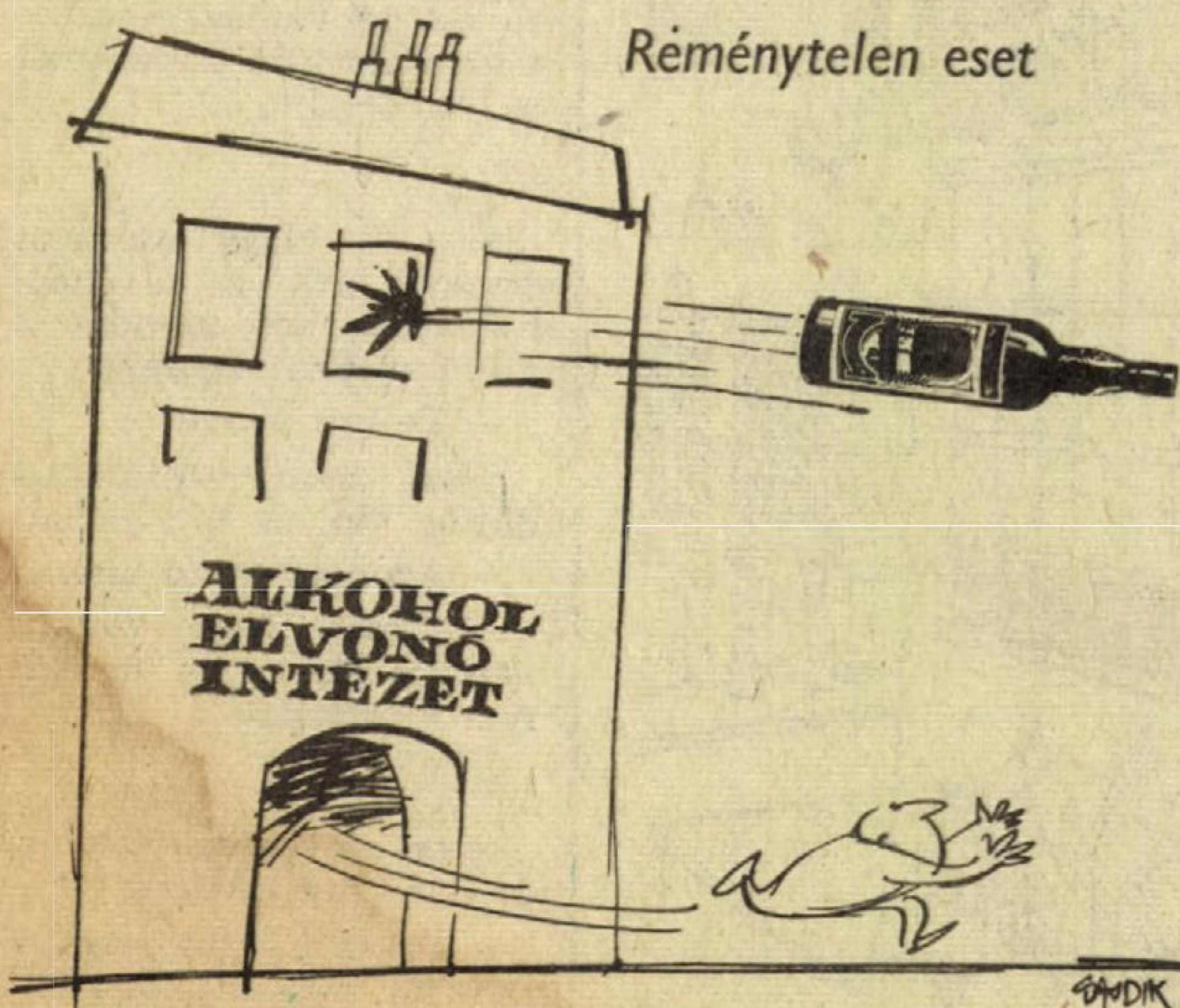
V. rész: A főosztályvezető — mikor belépünk — nem olvassa Pákosztos verseit. — Miért nem olvas? — kérdezzük. — Kikérem magamnak. Én nem szoktam olvasni. Legutoljára May Károlyt olvastam, akkor még tízéves se voltam. — Miért fúrták meg Fülöp Marcit? — Ajkába harap. — Nem fúrta meg senki. Vállalati érdekből áthelyezve.

VI. rész: Nekem nagyon gyanús a titkárnő. Azonkívül a portás. De leginkább gyanús az előadó. Persze a főelőadó is benne lehet. A főosztályvezető sem ártatlan. Bár ő nem olvasta Pákosztos verseit. De talán éppen azért? Miért fúrták meg Fülöp Marcit?

VII. rész: Felkerestem az áldozatot, Fülöp Marcit. A Pákosztost olvasta. Ez meglepett. — Mondja csak, miért éppen ezt olvassa? — Vállat von. — Ez van, ezt kell olvasni! — Mondja csak, tudja maga, hogy megfúrták? ... — Leereszti a könyvet: — Zág son ... — Hogyhogy, maga ezt csak így ... — Nevet. — Legyen erős, uram, én fúrtam meg saját magamat ... — Miért? — Mert akkor felfelé bukom. Gondoskodniuk kell egy jobb állásról. Minimum igazgató leszek ... — Kihull a kezünkből a pisztoly a meglepetéstől. — És a könyvek, a sok Pákosztos, amiből annyi volt, mint a nyű ... ? Meg az egyforma fényképek? — Elhúzza a száját: — Az csak azért volt, hogy nehezebb legyen kitalálni ... — És kísértetiesen nevet. Valahol éjfélt üt egy óra kismutatója.

Novobáczky Sándor

Reménytelen eset

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 — 66.2293 — Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504

Családi rádiózás

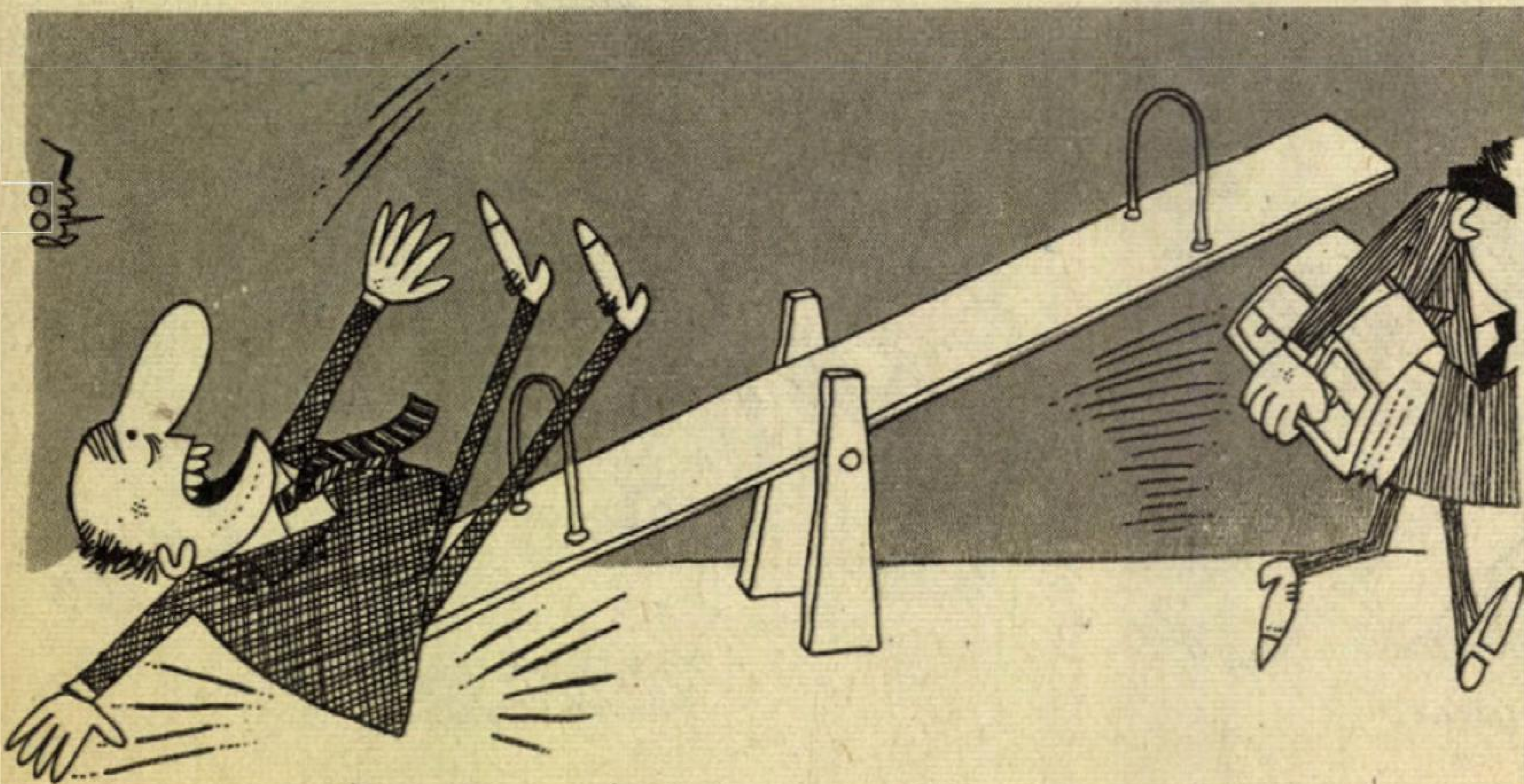
Nagypapa a magyar nótát akarja,
nagymama az operetthez csavarja.
Hű nejem az operákat imádja,
májam meg a könnyűzenét kívánja.
Ám az adó csak egy műsort sugároz,
mégis jól jár, aki minket utánoz.
Hallgatjuk a műsorokat megosztva,
tudja ki-ki, melyik az ő reszortja:
lányom reggel gyermekdalra masíroz,
papa délben nótát kap a fasírthoz,
dzsesszt kapok én ötórai teámon,
nőm szemére opera megy s nem álom,
éjjel zeng a maminak bonvivánunk —
műsor-munkamegosztás van minálunk!

Donkó László

Udvarlás

Áthelyezték a protektort

Szeretnek-e kölcsönkérni?

Nem szeretek kölcsönkérni, mert aztán olyan kínos, amikor nem adom vissza...

D. F.

Mint humanista szeretek kölcsönkérni, mert nem akarom megfosztani embertársaimat attól az örömtől, amelyet akkor éreznek, amikor visszakapják a kölcsönadott pénzt, amelyről már lemondtak.

F. L.

Nem. Inkább kölcsönadni szeretek, és örülök, ha nem kapom vissza. Akkor ugyanis az illető nem kér még egyszer.

F. Gy.

Ezúton üzenem Zámori Z. Oszkárnak, hogy legkésőbb folyó hó 15-ig visszakapja a kétszáz forintját.

(f—p)

Adni sokkal nagyobb öröm, mint kapni. A kölcsönkéréssel én csupán örömet óhajtok szerezni embertársaimnak.

G. Sz.

Hát még van kitől?

K. A.

Aki szolidan, beosztással él, és van benne némi önérzet, az megvetéssel utasít vissza effajta kérdéseket... izé... és mennyiről lehetne szó?...

M. Gy.

Nem idegenkedem a kölcsönkéréstől, de szeretem mindig visszaadni, amit kérek. Néha azonban ez akadályokba ütközik. Például, ha Swifttől, vagy Mark Twaintől kérek kölcsön ötleteket.

P. L.

Csak p-betűs dolgokat: pénzt, poént, ponyvaregényt.

R. B.

Már csak azért is szeretek, mert barátaim hosszú évtizedek tapasztalatai alapján elvárják tőlem, hogy bohém kedvteléseim legyenek.

S. A.

Nem szeretek, de az ember annyi mindent csinál az életben, amit nem szeret...

S. P.

Nekem sajnos e tekintetben pechem van; nem tudok kölcsönkérni, mert hol nincs kitől, hol nincs mit.

(t.)

SZIGORÚAN TITKOS

A Rádió és Televízió Újságban ez állott: „X. 23. Vasárnap. 13,55: Sportközvetítés. Közben Gusztáv, a társaslény."

Sebaj, gondolta sok tízezernyi sportrajongó, hét közben majd csak kiderül, hogy mi rejlik e gyűjtő fogalom alatt, valószínűleg futballmérkőzést láthatunk és előbb-utóbb megtudjuk, hogy ki játszik kivel!

Múlt az idő és még az utolsó előtti napon, október 22-én, szombaton — sőt még vasárnap is — hiába böngésztük a lapok televíziós műsorrovatát, nem lettünk okosabbak, a titok titok maradt. Egyetlen újság sem írta meg, hogy a Vasas—Újpesti Dózsa NB 1-es összecsapást láthatja majd a nagyérdemű közönség.

Lehetnek-e olyan anyagi meggondolások, amelyek az ilyen titkolózást indokolják? És egyáltalában, célravezető módszer-e az effajta zsákbamacska? Ha mégoly érzékenyen érinti is a Népstadion bevételét a tévéközvetítés, segít-e rajta ez az eljárás? A vasárnapi tapasztalat nem ezt igazolta!

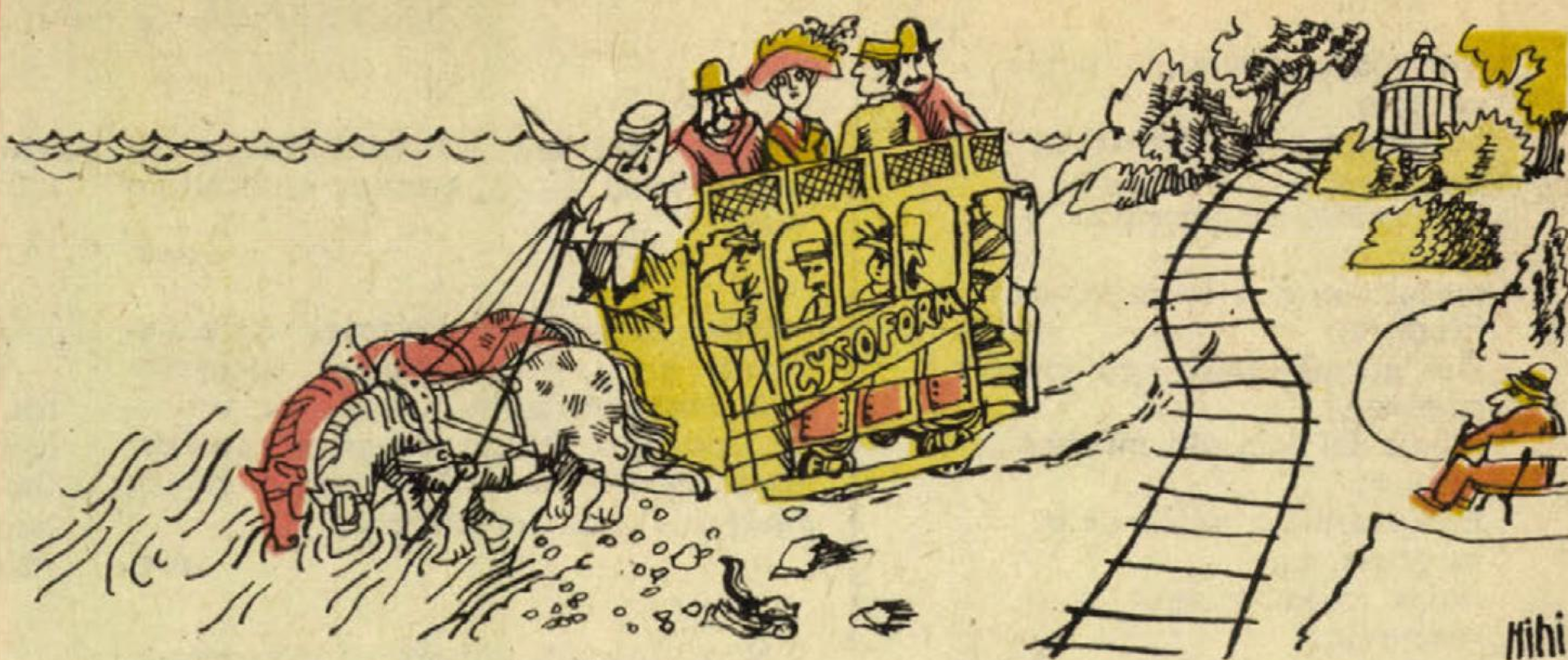
(k—i)

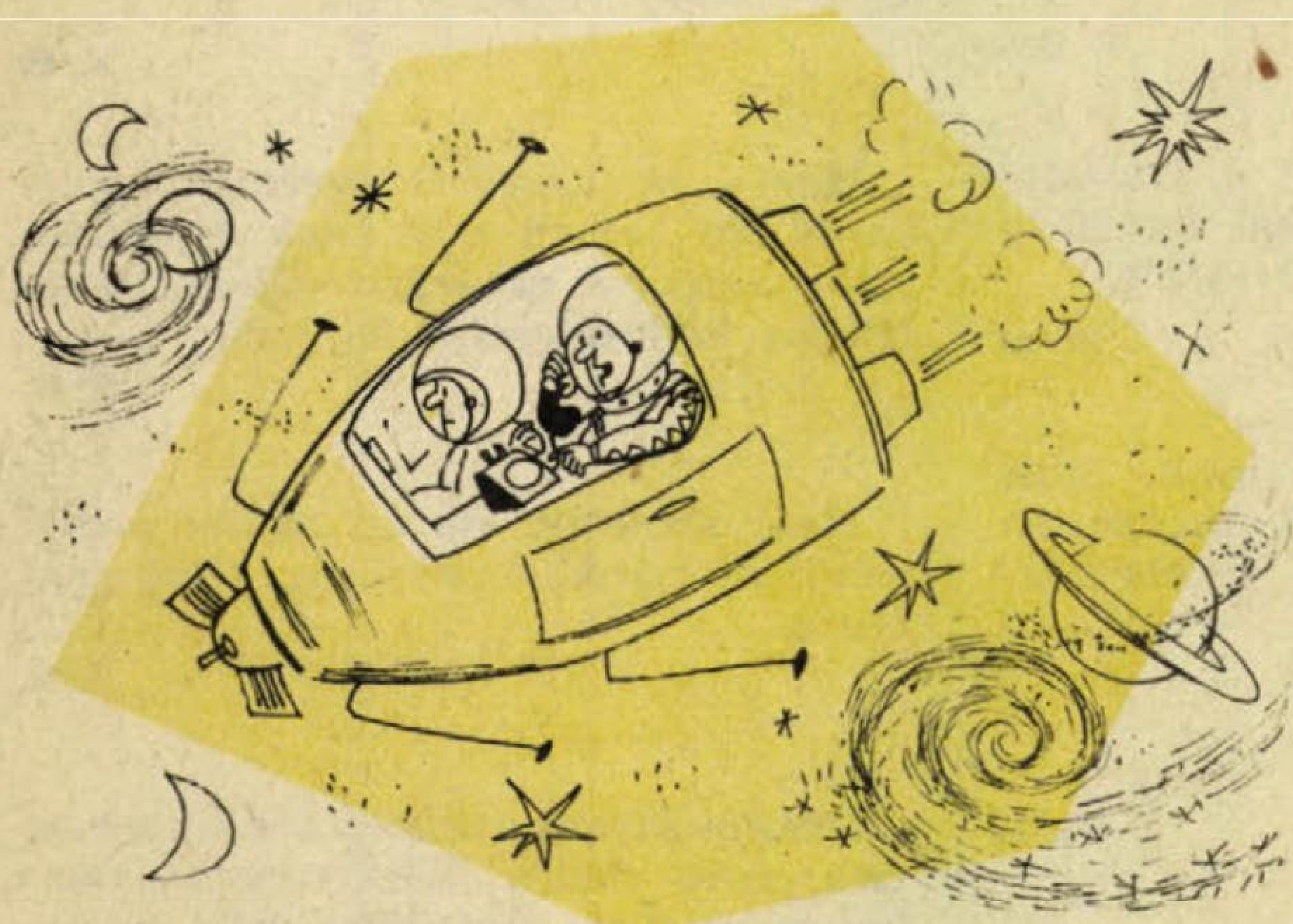
BECSÜLETES TOLVAJ

A jugoszláviai „Delo" tudósítása szerint a ljubljanai Na-Ma áruház igazgatója 13 000 dinárt és egy névtelen levelet kapott. A levélíró közölte vele, hogy tavaly nehéz anyagi körülményeire való tekintettel egy 12 880 dináros gyermekbundát lopott az áruházból. Azóta sikerült talpra állnia, az összeget tehát köszönettel visszaküldi. Az áruház igazgatója reméli, hogy az illető anyagi viszonyai rendezettek maradnak.

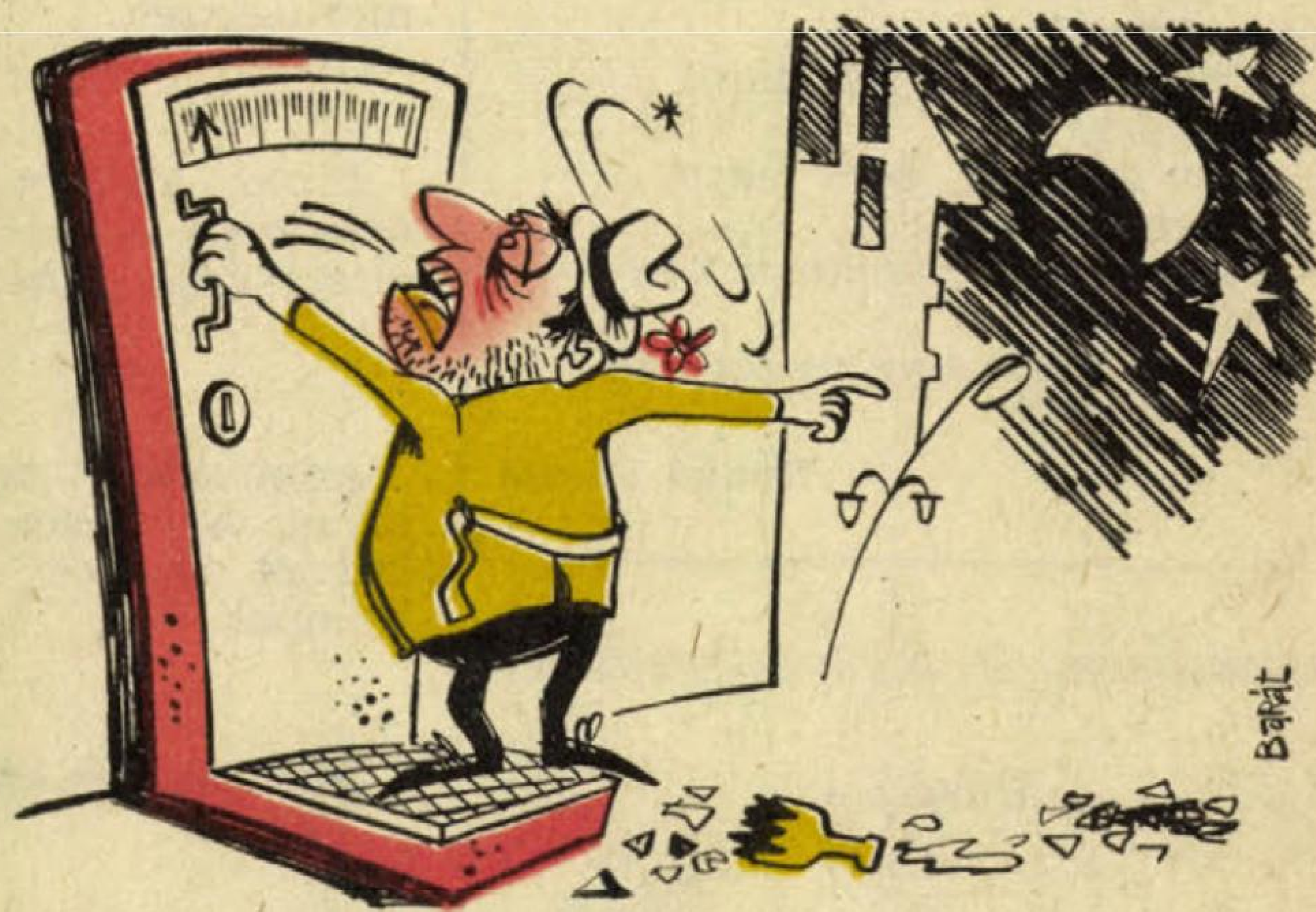
100 ÉVES A VILLAMOS

INTERMEZZO A SZIGETEN

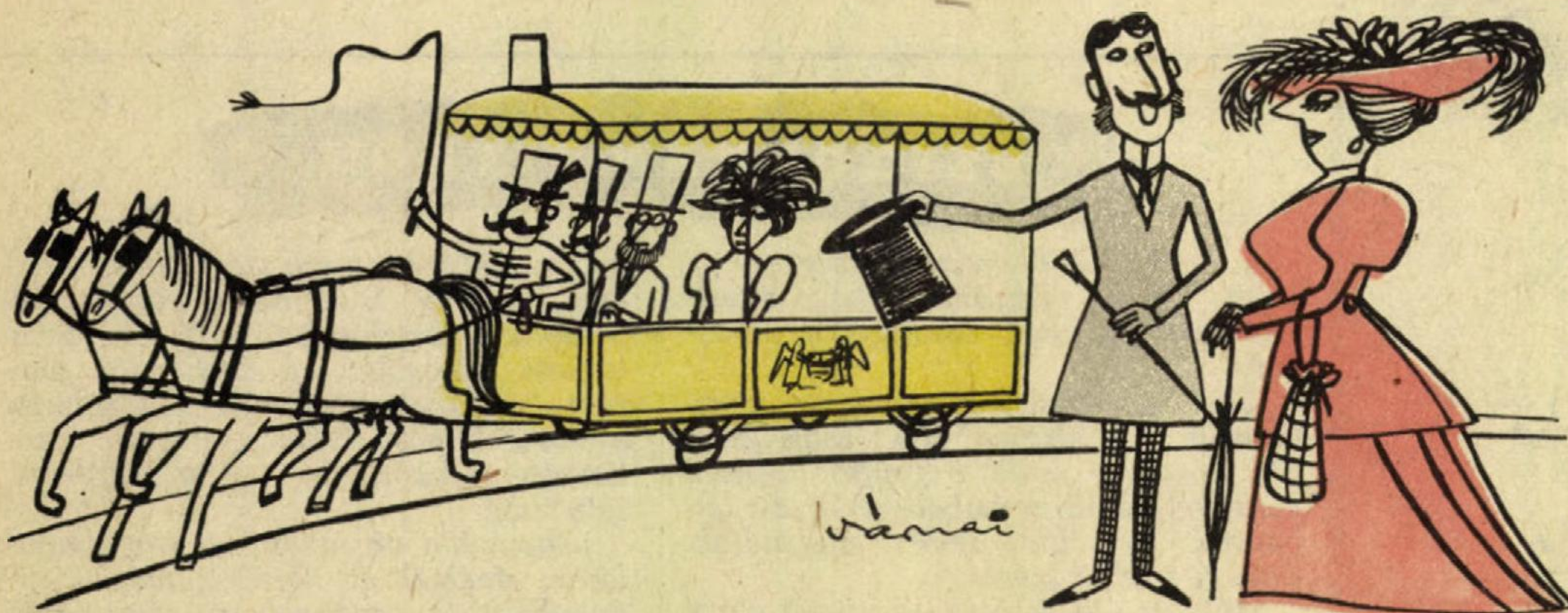

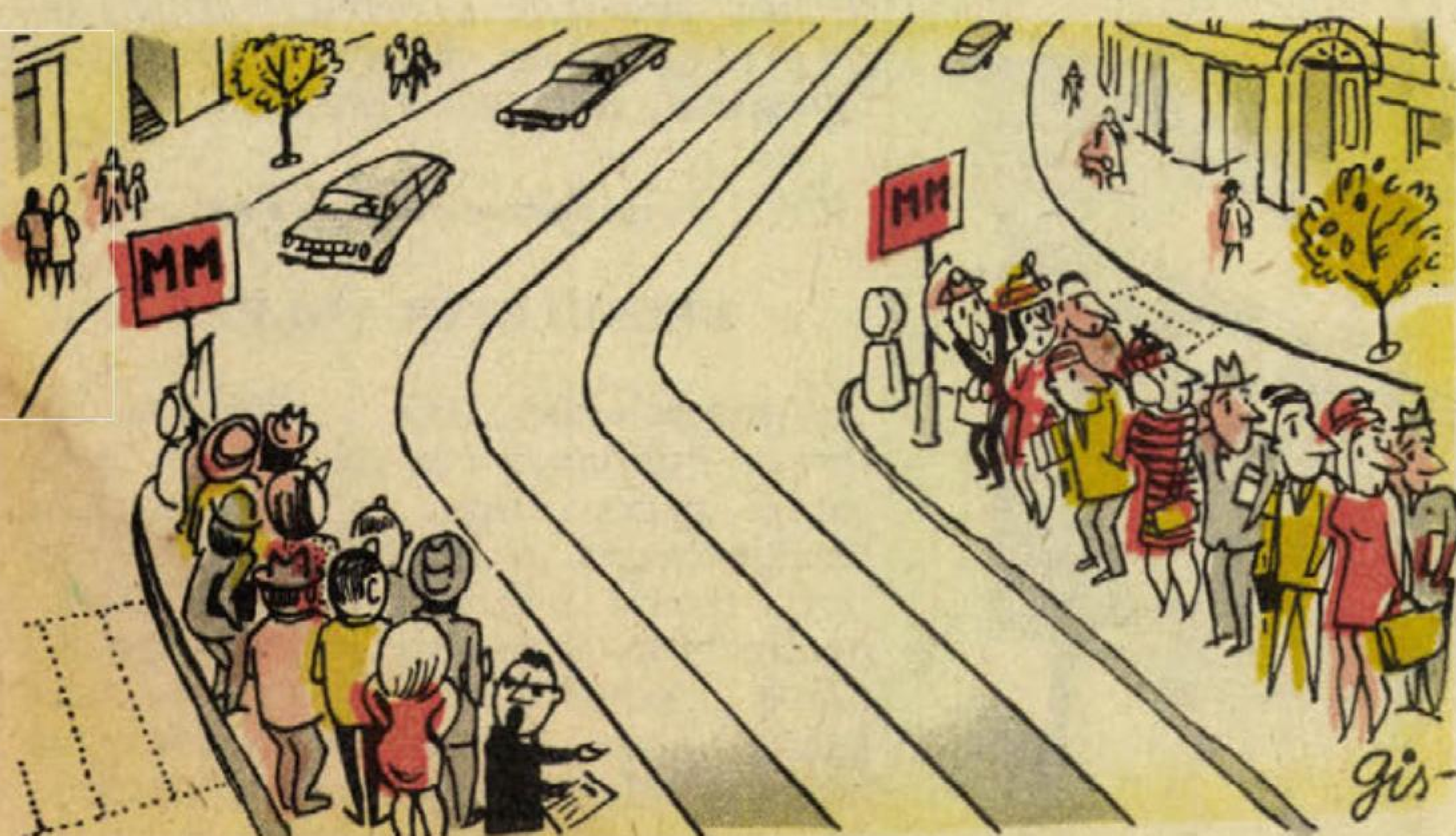
– Halló! Dísztáviratot szeretnénk feladni a százéves villamosnak!

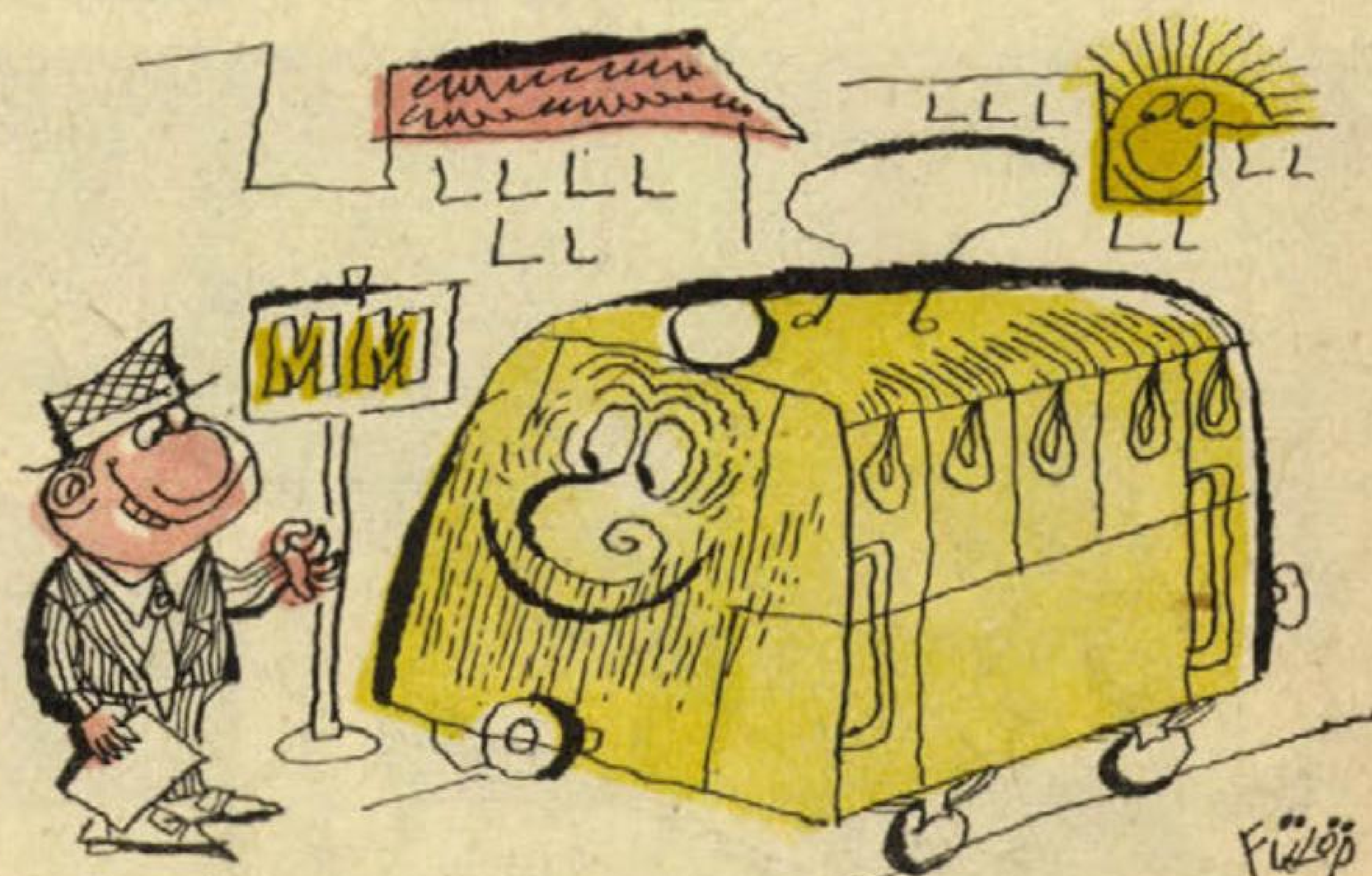
– Mozgás, mozgás! A kocsi eleje még egészen üres . . .

– Gondolja el, asszonyom, milyen szédületesen gyors és kényelmes lesz a pesti közlekedés, ha majd villamosok járnak . . .

– Száz év alatt azért ideérhetett volna . . .

– Mi a hosszú élet titka?
– Sohasem sietek!